

วลาดีมีร์ ปูติน :

ความรับผิดชอบร่วมกันต่อประวัติศาสตร์ และอนาคต
บทเรียนจริงจากวันครบรอบ 75 ปี
การสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2

วลาติมีร์ บุติน: ความรับผิดชอบร่วมกันต่อประวัติศาสตร์ และอนาคต

บทเรียนจริงจากวัจนครรอบ 75 ปี การสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2

ศูนย์รัสเซียศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ศูนย์รัสเซียศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วลาติมีร์ บุติน : ความรับผิดชอบร่วมกันต่อประวัติศาสตร์ และอนาคต
บทเรียนจริงจากวัจนครรอบ 75 ปี การสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2.– กรุงเทพฯ : ศูนย์, 2563.
86 หน้า.

1. บุติน, วลาติเมียร์ วลาติมิโรวิช, ค.ศ. 1952-. 2. รัสเซีย -- ประวัติศาสตร์.
3. รัสเซีย -- การเมืองและการปกครอง. I. ชื่อเรื่อง.

320.947

ISBN 978-616-407-536-8

สงวนลิขสิทธิ์

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2563

จำนวนพิมพ์ 500 เล่ม

จัดพิมพ์โดย ศูนย์รัสเซียศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อาคารเฉลิมราชกุมารี 60 พรรษา ชั้น 17 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

254 ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

โทร. 0-2218-3943 โทรสาร 0-2218-3944

www.crs.chula.ac.th e-mail: crs@chula.ac.th

พิมพ์ที่

สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย [6312-039/500]

254 ถนนพญาไท แขวงวังใหม่ เขตปทุมวัน กรุงเทพฯ 10330

โทร. 0-2218-3549-50 www.cupress.chula.ac.th

e-mail: cuprint@hotmail.com

วัตถุประสงค์ เพื่อส่งเสริมและสนับสนุนให้อาจารย์ นักวิชาการ นิสิตนักศึกษา และผู้สนใจ ได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็น และเผยแพร่ผลงานทางวิชาการและผลงานวิจัย ที่เกี่ยวกับประเทศสหพันธรัฐรัสเซีย ในสาขาวิชาด้านสังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ซึ่งครอบคลุมทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

สำนักงาน OFFICE: Center for Russian Studies

ศูนย์รัสเซียศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 17th floor, Chaloen Rajakumari 60 Building,
โทรศัพท์ 0-2218-3943 โทรสาร 0-2218-3944 Chulalongkorn University, Payathai,
Website: www.crs.chula.ac.th, Pathumwan, Bangkok, 10330
e-mail: crs@chula.ac.th Tel. 0-2218-3943 Fax. 0-2218-3944

คณะกรรมการที่ปรึกษา

ศาสตราจารย์ ดร.บัณฑิต เอื้ออาภรณ์
ศาสตราจารย์ ดร.ปาริชาติ สสถาปิตานนท์

EDITORIAL ADVISORS

Professor Bundhit Eua-arporn
Professor Parichart Sthapitanonda

บรรณาธิการ

อาจารย์ ดร.รมย์ ภิรมนตรี

EDITOR

Rom Phiramontri

กองบรรณาธิการ

อาจารย์ ดร.รมย์ ภิรมนตรี
รองศาสตราจารย์ ดร.พจี ยูวจิต
นางสาวสิริภุชญา อริยวงศ์

EDITOR BOARD

Rom Phiramontri
Pachee Yuvajita
Sirittha Ariyawong

ผู้จัดการ

นางสาวสิริภุชญา อริยวงศ์

MANAGER

Sirittha Ariyawong

ปกหน้า: วลาดีมีร์ ปูติน

บทบรรณาธิการ

ในโอกาสครบรอบ 75 ปี ของการสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 ศูนย์รัสเซียศึกษาแห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ร่วมกับสถานเอกอัครราชทูตสหพันธรัฐรัสเซียประจำประเทศไทย ได้จัดทำวารสารรัสเซียศึกษา ฉบับพิเศษขึ้น ความพิเศษของวารสารฉบับนี้ คือการนำเสนอบทความเรื่อง “ความรับผิดชอบร่วมกันต่อประวัติศาสตร์ และอนาคต: บทเรียนจริงจากวันครบรอบ 75 ปี การสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2” ที่ประธานาธิบดี วลาดิมีร์ ปูติน นิพนธ์ขึ้นเนื่องในวาระดังกล่าว มาตีพิมพ์ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษในฉบับเดียวกัน เพื่อให้ท่านผู้อ่านได้รับทราบถึงความรู้สึก นึกคิดของผู้นำประเทศรัสเซีย ที่มีต่อสงครามโลกครั้งที่ 2 และความจำเป็นที่จะต้องจัดงานรัฐพิธีที่ยิ่งใหญ่ เพื่อรำลึกถึงวีรกรรมของบรรพชนที่ได้ อุทิศชีวิตและทุกอย่างในมหาสงครามปกป้องปิตุภูมิ นอกจากนี้ ประธานาธิบดีปูตินยังได้นำประเด็นประวัติศาสตร์ที่ไม่ได้มีการกล่าวถึง และบางเรื่องก็มีการเบี่ยงเบนโดยชาติต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง จนทำให้ผู้ที่ไม่ได้ศึกษาประวัติศาสตร์อย่างจริงจังและรอบด้าน รู้และเข้าใจประวัติศาสตร์ผิดเพี้ยนไป ดังนั้นบทความพิเศษนี้จึงเป็นข้อมูลเบื้องต้น ที่จะสร้างความเข้าใจให้กับ ประชาคมโลก ในบทบาทและหน้าที่ของผู้นำประเทศสหพันธรัฐรัสเซียที่มี ต่อประวัติศาสตร์โลก และการนำพาสันติภาพมาสู่โลก ซึ่งประเด็นหลังนี้ ถ้าสุดผู้นำรัสเซียได้เสนอให้มีการจัดประชุมผู้นำห้าประเทศที่มีอาวุธนิวเคลียร์ ซึ่งเป็นสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคง เพื่อ “แสดงเจตจำนง ทางการเมือง และหารือเกี่ยวกับอนาคตร่วมกัน” ซึ่งนายปูตินกล่าวว่า “มันเกี่ยวข้องกับประเด็นในการรักษาสันติภาพ การเสริมสร้างความมั่นคง

ระดับโลก และระดับภูมิภาค ตลอดจนการควบคุมอาวุธเชิงกลยุทธ์ ซึ่งเป็นความพยายามร่วมกันในการต่อต้านการก่อการร้ายลัทธิสุดโต่ง ความทำทลาย และภัยคุกคามที่สำคัญอื่นๆ”

บรรณาธิการวารสารรัสเซียศึกษา ขอขอบคุณสถานเอกอัครราชทูตรัสเซีย ประจำประเทศไทย ที่ได้ตีพิมพ์บทความในวารสารรัสเซียศึกษา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านผู้อ่านจะได้ความรู้เกี่ยวกับแนวความคิดด้านสงครามและสันติภาพของผู้นำรัสเซียได้ดียิ่งขึ้น

ดร.รมย์ ภิรมนตรี

บรรณาธิการ

สารบัญ

	หน้า
บทบรรณาธิการ	
บทนำ ในวาระพิเศษของวารสารศูนย์รัสเซียศึกษา แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	1
Preface to the special publication of Chulalongkorn University, The Journal of Russian studies.	2
วลาดีมีร์ ปูติน : ความรับผิดชอบร่วมกันต่อประวัติศาสตร์ และอนาคต บทเรียนจริงจากวันครบรอบ 75 ปี การสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2	3
75 th Anniversary of the Great Victory : Shared Responsibility to History and our Future	39

บทนำ

ในวาระพิเศษของวารสารศูนย์วิจัยศึกษา

แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เนื่องในโอกาสการครบรอบ 75 ปี ของการสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สองในวันที่ 2 กันยายน พ.ศ. 2563 นี้ หากมองย้อนกลับไปจะเห็นว่าสงครามครั้งนั้นเป็นสงครามที่รุนแรง และโหดร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ ชัยชนะในสงครามครั้งนั้น เกิดจากการต่อสู้กันอย่างหนักของหลายประเทศทั่วโลก โดยกองกำลังร่วมของฝ่ายสัมพันธมิตรที่มีสหภาพโซเวียตร่วมอยู่ด้วย ซึ่งสหภาพโซเวียตนั้นเป็นประเทศที่ได้สูญเสียทรัพยากรมหาศาลเพื่อแลกกับการได้รับชัยชนะ โดยบ้านเมือง สิ่งปลูกสร้าง อารูขุทธโธปกรณ์ ได้รับความเสียหายอย่างหนัก และที่สำคัญที่สุด คือชีวิตของมนุษย์ ดังนั้นเพื่อรำลึกถึงวันครบรอบการสิ้นสุดของสงครามโลกครั้งนี้ และเพื่อให้ผู้อ่านได้ครุ่นคิดถึงความหมายของสงคราม และมรดกตกทอดของสงครามที่ทิ้งเอาไว้สำหรับคนรุ่นต่อไป ทางสถานเอกอัครราชทูตรัสเซียประจำประเทศไทยจึงขอแนะนำเสนอบทความจากประธานาธิบดี วลาดิมีร์ ปูติน แห่งสหพันธรัฐรัสเซีย มาเนื่องในโอกาสนี้

**Preface to the special publication of
Chulalongkorn University,
The Journal of Russian studies.**

September 2, 2020 marks the 75 anniversary of the end of the World War II. To this day it remains the most violent and brutal conflict in the history of humanity. The victory was achieved in fierce battles across the world by joint forces of allied nations that included the Soviet Union, a country that by all estimates paid the heftiest price for the sake of the victory in terms of total aggregate losses of capital, hardware and, most importantly, human lives. To commemorate the anniversary and to give a reader the chance to ruminate over the meaning and legacy of the war as well as its lessons for future generations the Embassy of Russia in Thailand presents the following article by the Russian President Vladimir Putin.

**วลาดีมีร์ ปูติน : ความรับผิดชอบ
ร่วมกันต่อประวัติศาสตร์ และอนาคต
บทเรียนจริงจากวันครบรอบ 75 ปี
การสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2**

วันที่ 19 มิถุนายน พ.ศ. 2563

โดย วลาดีมีร์ ปูติน ประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐรัสเซีย

75 ปี ผ่านไปสำหรับการสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 หรือ ในความหมายของรัสเซียคือ มหาสงครามปกป้องปิตุภูมิ ในช่วงเวลาที่ผ่านมา มีผู้คนมากมายหลายรุ่นเติบโตขึ้นมา แผนที่การเมืองโลกได้เปลี่ยนแปลงไป ประเทศสหภาพโซเวียตอันยิ่งใหญ่ที่เคยเอาชนะลัทธินาซี และได้ช่วยกอบกู้โลกทั้งใบไว้ได้หายไปจากแผนที่ ความทรงจำจากสงครามครั้งนั้นก็ค่อย ๆ ดูไกลออกไป แม้จากตัวผู้ที่เข้าร่วมสงครามครั้งนั้นเอง ทำไมวันที่ 9 พฤษภาคม ของทุกปีจึงเป็นวันสำคัญสำหรับชาวรัสเซีย ? แล้วทำไมวันที่ 22 มิถุนายนจึงเป็นวันหยุด ที่เหมือนมีอะไรบางอย่างค้างคาเราอยู่ ?

ดูเหมือนจะเป็นเรื่องธรรมดาที่หากจะกล่าวถึงสงครามนั้นได้ทั้งร้อยแปดลึกไว้ในประวัติศาสตร์ของทุกครอบครัว เบื้องหลังคำพูดเหล่านี้คือ ชะตากรรมของผู้คนนับล้านที่ได้รับความทุกข์ทรมาน และความเจ็บปวดต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้น คือ ความภาคภูมิใจ ความจริง และความทรงจำทั้งสิ้น

สำหรับครอบครัวของผม สงคราม คือ ความทรمانอย่างแสนสาหัส ที่เมืองเลนินกราดได้ถูกปิดล้อม และผมได้สูญเสียพี่ชายวัย 2 ขวบไป ในการปิดล้อมเมืองครั้งนั้น แม่ผมรอดตายอย่างปาฏิหาริย์ ส่วนพ่อผม เป็นอาสาสมัคร และเขาได้สละชีวิตของเขาเพื่อปกป้องบ้านเกิดเหมือน ๆ กับชาวโซเวียตอีกนับล้านคนที่ออกไปในสงคราม เขาบาดเจ็บสาหัสจากการต่อสู้บนหัวสะพานเนียฟสกี เปียชต์สกา เวลาหลายปีผ่านไป มันยังทำให้ผม ยิ่งต้องพูดคุยกับแม่ของผมเพื่อรับรู้ถึงความรู้สึกของท่านจากการใช้ชีวิต ในช่วงเวลาอันยากลำบากนั้น แต่น่าเสียดายที่ผมไม่สามารถทำแบบนั้นได้อีกแล้ว ถึงแม้มันจะเป็นความรู้สึกที่อยู่ลึก ๆ ในจิตใจของผม การเข้าใจถึงความรู้สึกในช่วงเวลานั้นของพ่อ และแม่ของผม

ผู้คนที่อยู่ในวัยของผม และผมเชื่อว่ามันสำคัญมาก สำหรับคนรุ่นลูก รุ่นหลานของเราที่จะรับรู้ว่าการบุรุษของเรานั้นได้ผ่านอะไรมาบ้าง และพวกเขาต้องอดทนอดกลั้นมากแค่ไหนเพื่อเอาชนะสงครามให้ได้ ? ความแข็งแกร่งที่แท้จริงของพวกเขามาจากไหน และคนทั้งโลกจะต้องประหลาดใจ แนนอนที่สุด พวกเขาเอาชนะเพื่อปกป้องบ้านเกิด ลูกหลาน ความรัก และครอบครัวของพวกเขา อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เขาได้สื่อให้เรารับรู้ คือการปกป้องแผ่นดินเกิด หรือมาตุภูมิของเขา ความรู้สึกพวกนี้เป็น ความรู้สึกที่เป็นแก่นแท้ของเรา และได้กลายเป็นความหมายในสงครามต่อต้านลัทธินาซีครั้งนั้น

มีคำถามเกิดขึ้นหลายครั้งว่า คนรุ่นปัจจุบันจะทำอย่างไรหาก เกิดเหตุการณ์คับขัน สิ่งที่ผมมองเห็น คือ หมอ และพยาบาล เด็กนักเรียน ที่ผมเห็นเมื่อวานที่วันนี้ต้องออกไปใน “โซนสีแดง” หรือ โซนอันตราย เพื่อที่จะช่วยชีวิตผู้คน ทหารของพวกเราที่ออกไปรับใช้ชาติ และได้เสียชีวิต

ในสมรภูมิการต่อสู้กับการก่อการร้ายนานาชาติในบริเวณตอนเหนือของเทือกเขาคอเคซัส และในประเทศซีเรีย พวกเขาอายุยังน้อย ทหารนักรบหลายคนในกองพลร่มที่ 6 ที่เป็นตำนานนั้นอายุยังน้อยเพียง 19-20 ปี แต่พวกเขาทั้งหมดนั้นได้แสดงออกให้เห็นแล้วว่าพวกเขาควรคู่กับความสำเร็จที่เกิดจากการต่อสู้เพื่อมาตุภูมิของเราในสงครามโลกครั้งที่ 2 หรือมหาสงครามปกป้องปิตุภูมิครั้งนั้น

ดังนั้น มันเป็นเหตุผลที่ทำให้ผมมั่นใจแล้วว่าลักษณะนิสัยของชาวรัสเซียเรานั้น เราพร้อมที่จะทำภาระหน้าที่ของเราโดยปราศจากความรู้สึกท้อถอยเมื่อเราเจอสถานการณ์ที่จำเป็น โดยมีพื้นฐานมาจากความไม่เห็นแก่ตัว ความรักชาติ ความรักบ้านเกิด รักในครอบครัว และรักในปิตุภูมิ ค่านิยมเหล่านี้เป็นค่านิยมพื้นฐานของชาวรัสเซียในปัจจุบัน และเป็นค่านิยมที่เป็นเสมือนกระดูกสันหลังค้ำจุนอธิปไตยของเรา

ทุกวันนี้เรามีประเพณีใหม่ที่ถูกสร้างขึ้นโดยผู้คน โดยเรียกง่าย ๆ ว่า “กองทัพหอมตะ” ซึ่งเป็นการเดินขบวนไปบนถนนและแสดงออกถึงความซาบซึ้งต่อสายเลือดบรรพบุรุษของเรา การเชื่อมโยงสายเลือด และความทรงจำที่ส่งต่อกันมารุ่นต่อรุ่น โดยผู้คนนับล้านจะเดินขบวนไปพร้อม ๆ กับรูปถ่ายของคนที่เขารักที่เคยปกป้องปิตุภูมิ และต่อสู้เอาชนะลัทธินาซีได้นั้นหมายความว่าชีวิต และการเสียสละของบรรพบุรุษของเขาเหล่านั้น จะไม่มีวันถูกลืม ชัยชนะที่พวกเขามอบให้แต่พวกเราทุกคนจะไม่มีวันหายไปจากความทรงจำ

หากกล่าวถึง ความรับผิดชอบของเราทั้งต่ออดีต และอนาคต พวกเราจะทำทุกอย่างเพื่อไม่ให้เกิดโศกนาฏกรรมซ้ำอีก ดังนั้น ผมจึงถือเป็นที่

ของผมในการเขียนบทความนี้ ซึ่งเกี่ยวข้องกับสงครามโลกครั้งที่ 2 หรือ มหาสงครามปกป้องปิตุภูมิขึ้นมา โดยผมได้พูดถึงแนวคิดนี้กับผู้นำระดับโลก หลายต่อหลายท่าน และทุกคนต่างเห็นด้วย เมื่อปีที่แล้วมีการประชุมสุดยอดผู้นำ ประเทศเครือรัฐเอกราช (Commonwealth of Independent States :CIS) เราทุกคนต่างเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ว่าการต่อสู้ของชาวโซเวียตในสงครามโลก ครั้งที่ 2 ที่เราได้ชัยชนะเหนือลัทธินาซีเป็นสิ่งที่สำคัญที่พวกเราจะต้อง ถ่ายทอดให้ลูกหลานได้รับรู้ถึงความกล้าหาญของบรรพชนเรานี้ ที่ไม่ว่าจะ แนวหน้า หรือ กองหนุน ทั้งหมดนั้นคือ “ชาวโซเวียต” ที่ต่อสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กัน และเป็นตัวแทนของสาธารณรัฐทั้งหมด โดยผมได้พูดกับเพื่อนร่วมงาน ของผมถึงความยากลำบากของช่วงสงครามครั้งนั้น

บทสนทนาดังกล่าวนั้นได้ส่งเสียงสะท้อนอย่างมากในทวีปยุโรป และทั่วโลก นั้นหมายความว่า บทเรียนในอดีตของเรานั้นเป็นสิ่งที่จำเป็น และเร่งด่วน ในเวลาเดียวกันก็ได้มีหลากหลายอารมณ์ที่มองดูซับซ้อน จากหลาย ๆ ฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มนักการเมืองที่มองว่ารัสเซียกำลังจะ เขียนประวัติศาสตร์หน้าใหม่ อย่างไรก็ตาม พวกเขาที่ไม่สามารถปฏิเสธ ความจริงได้ และไม่สามารถสร้างข้อโต้แย้งกับเอกสารต้นฉบับที่ไม่ได้มีแค่ ในจดหมายเหตุในภาษารัสเซีย แต่เอกสารเหล่านั้นยังมีในจดหมายเหตุ ของหลาย ๆ ประเทศด้วย

ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องวิเคราะห์สาเหตุที่นำไปสู่การเกิด สงครามโลก โดยเรียนรู้จากโศกนาฏกรรมที่ยากลำบาก ชัยชนะ และ บทเรียนของสงคราม ไม่ว่าจะเป็นประเทศรัสเซียของเรา หรือประเทศอื่น ๆ ทั่วโลก โดยผมขอย้ำอีกครั้งว่าให้พิจารณาจากเอกสาร และจดหมายเหตุ หรือประจักษ์พยานของคนที่อยู่ในยุคอันยากลำบากนั้น เพื่อหลีกเลี่ยง แนวคิดจากการคาดเดา และอุดมการณ์ทางการเมือง

ผมอยากชวนให้นึกถึงข้อเท็จจริงอีกครั้งว่าชนวนของสงครามโลกครั้งที่ 2 มาจากการตัดสินใจที่เป็นผลมาจากสงครามโลกครั้งที่ 1 ไม่ว่าจะ เป็นสนธิสัญญาแวร์ซายส์ที่กลายเป็นสัญลักษณ์ของความไม่ยุติธรรมกับเยอรมนี มันทำให้เยอรมนีเหมือนโดนปล้น และต้องจ่ายค่าปฏิกรรมสงครามจำนวนมากให้กับชาติพันธมิตรตะวันตก ซึ่งทำให้เศรษฐกิจของเยอรมนีพังลงถึงขนาดนายพลชาวฝรั่งเศส แพร์ตีนอง ฟ็อลช ผู้ดำรงตำแหน่งผู้บัญชาการสูงสุดฝ่ายสัมพันธมิตรในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง กล่าวไว้ว่า “นี่ไม่ใช่การรักษาสันติภาพ แต่เป็นแค่การพักรบยี่สิบปี”

มันเป็นความอับศของชาติที่ก่อให้เกิดการโจมตีทางความรู้สึกที่รุนแรง และเกิดขึ้นในเยอรมนี ทำให้พวกนาซีนำความรู้สึกเหล่านี้สร้างโฆษณาชวนเชื่อโดยสัญญาว่าจะกำจัดมรดกที่ได้รับมาจากสนธิสัญญาแวร์ซายส์ และทำให้ประเทศเยอรมนีกลับมายิ่งใหญ่อีกครั้ง ขณะเดียวกันมันคือ การทำให้ชาวเยอรมันเข้าสู่สงครามครั้งใหม่ ในทางตรงกันข้าม ทั้งอังกฤษ และอเมริกา ต่างได้ลงทุนทางการเงินไปกับการสร้างโรงงาน และผลิตอาวุธในเยอรมนีเป็นจำนวนมากศาล เพื่อผลผลิตในอุตสาหกรรมทางทหาร ขณะเดียวกันกลุ่มคนชั้นสูง และนักการเมืองต่าง ๆ ได้ก่อให้เกิดลัทธิชาตินิยมอย่างรุนแรงจนเกิดการเคลื่อนไหวทั้งในยุโรป และเยอรมนี

การจัดระเบียบโลกของสนธิสัญญาแวร์ซายส์ (Versailles World Order) ก่อให้เกิดความขัดแย้งที่แฝงเร้นไว้ และความขัดแย้งที่เกิดขึ้นอย่างเปิดเผยขึ้นมาอีกมากมาย เยอรมนีได้มาตั้งอยู่บนแผนที่พรมแดนของรัฐใหม่ในยุโรปที่ถูกสร้างขึ้นโดยชาติผู้ชนะสงครามโลกครั้งที่ 1 โดยพลการ ซึ่งทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นในเรื่องข้อพิพาทด้านอาณาเขต และการเรียกร้องต่าง ๆ จนกลายเป็นเหมือน “ระเบิดเวลา”

หลังจากการเกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 ขึ้นนั้น ได้เกิดผลที่ตามมาคือ การตั้ง “องค์การสันนิบาตชาติ” ซึ่งเป็นองค์การระดับนานาชาติที่เป็น ความหวังในการสร้างสันติภาพ และความมั่นคงให้เกิดขึ้นบนโลก มันเป็น ความคิดที่ดี และหากปฏิบัติตามได้อย่างสม่ำเสมอ ก็คงจะสร้างสันติภาพ ให้กับโลกได้ และไม่เกิดสงครามโลกขึ้นอีก

อย่างไรก็ตาม องค์การสันนิบาตชาติก็โดนครอบงำไปด้วย ชาตินิยมอำนาจอ้างอย่างฝรั่งเศส และสหราชอาณาจักร จนทำให้การสนทนา และเจรจาต่าง ๆ เป็นไปโดยไร้จุดหมาย ทั้งสันนิบาตชาติ และทวีปยุโรป กลับทำเป็นไม่ได้ยินเสียงจากฝั่งสหภาพโซเวียตที่เรียกร้องให้เกิด ความปลอดภัย และความมั่นคงโดยรวมที่เท่าเทียมกัน ด้วยการลงนาม ในสนธิสัญญายุโรปตะวันออก และสนธิสัญญาแปซิฟิกเพื่อป้องกันการ รุกรานเหล่านี้ แต่ข้อเสนอถูกเพิกเฉย

สันนิบาตชาติยังล้มเหลวในการป้องกันความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ในหลาย ๆ แห่งทั่วโลก เช่น การโจมตีของอิตาลีในเอธิโอเปีย สงครามกลางเมือง ในสเปน และการรุกรานของญี่ปุ่นในจีน ปัญหาคำโฆษณาชวนเชื่อนาซี สำหรับการเข้ายึดครองและการรวมประเทศออสเตรียเข้ากับเยอรมนี (Anschluss of Austria) นอกจากนั้น ยังมีเหตุการณ์การทรยศของมิวนิก โดย ฮิตเลอร์ และมุสโสลินี ที่ไปมีความเกี่ยวข้องกับผู้นำอังกฤษ และฝรั่งเศส จนนำไปสู่การครอบครองเชโกสโลวาเกียด้วยการอนุมัติสันนิบาตชาติ ผมเลยอยากที่จะพูดในประเด็นที่ว่า เราได้กระทำต่างจากผู้นำชาติยุโรปอื่น ๆ ในสมัยนั้น ผู้นำของเราสตาลิน ไม่เคยทำความเสื่อมเสียด้วยการไปพบปะ กับฮิตเลอร์ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันในหมู่นักชาติตะวันตกว่าเป็นนักการเมือง ที่มีชื่อเสียง และเขาเป็นแขกคนสำคัญที่ได้ไปเยี่ยมเมืองหลวงสำคัญ ๆ ในทวีปยุโรปในขณะนั้น

โปแลนด์ยังมีส่วนในการแบ่งแยกประเทศเชโกสโลวาเกียกับเยอรมนีด้วย พวกเขาตัดสินใจและวางแผนกันล่วงหน้าด้วยว่าใครจะได้อะไรจากการแบ่งดินแดนเชโกสโลวาเกีย เมื่อวันที่ 20 กันยายน ค.ศ. 1938 เอกอัครราชทูตโปแลนด์ ประจำประเทศเยอรมนี นายโจเซฟ ลิปสกี (Józef Lipski) ส่งรายงานไปถึงกระทรวงการต่างประเทศของโปแลนด์ เกี่ยวกับการรับรองต่าง ๆ ของฮิตเลอร์ในกรณีความขัดแย้งระหว่างโปแลนด์และเชโกสโลวาเกีย ซึ่งได้ระบุถึงผลประโยชน์ในดินแดนเมืองเตสเซน (Teschen) ซึ่งความแฉ่งไว้ว่า ไรช์ (Reich) หรือ เยอรมนีจะยื่นหยัดอยู่ข้างโปแลนด์ โดยผู้นำนาซีถึงกับแนะนำว่า โปแลนด์สามารถเริ่มดำเนินการได้เลยหลังจากเยอรมนีเข้ายึดครองซูเดเทส (Sudetes) ได้

โปแลนด์ทราบดีว่าหากไม่ได้รับการสนับสนุนจากฮิตเลอร์ในการผนวกร่วมแผนการกัน ก็จะไปสู่ความล้มเหลว ผมต้องการจะกล่าวถึงบทสนทนาของเอกอัครราชทูตเยอรมนี ประจำกรุงวอร์ซอ ท่านทูตฮาน อดอล์ฟ วุน โมลเก (Hans-Adolf von Moltke) และ โจเซฟ เบค (Józef Beck) ในวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1938 ซึ่งได้ถูกเพ่งเล็งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างโปแลนด์-เชก และจุดยืนของสหภาพโซเวียตในเรื่องนี้ โดย โจเซฟ เบค ได้แสดงความขอบคุณอย่างแท้จริงสำหรับการปฏิบัติที่จงรักภักดี ซึ่งสอดคล้องกับผลประโยชน์ของโปแลนด์ในการประชุมมิวนิก และความจริงใจที่มีให้ระหว่างที่มีความขัดแย้งกับเชก ทักษะคิดของ Führer (ผู้นำ) และนายกรัฐมนตรีได้รับการชื่นชมอย่างเต็มที่จากรัฐบาล และประชาชน (โปแลนด์)

การแบ่งแยกของเชโกสโลวาเกียนั้นโหดร้ายและน่าเหยียดหยาม มิวนิกได้ทำลายแม้กระทั่งหลักประกันที่เป็นทางการ ที่เปราะบางที่มีอยู่

ในทวีปยุโรป มันบ่งบอกได้ว่าข้อตกลงนั้นไร้ค่า การทรยศของมิวนิกนั้นเป็นการกระทำที่การ “จุดชนวน” และนำไปสู่การเกิดสงครามครั้งใหญ่ในทวีปยุโรปที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

วันนี้ นักการเมืองยุโรป และผู้นำโปแลนด์ต้องการเอาการทรยศของมิวนิกซ่อนไว้ได้พรมไม่ให้ใครเห็น เพราะอะไรนั่นหรือ ? อธิบายง่าย ๆ ว่ามันเป็นการที่ครั้งหนึ่งประเทศเหล่านั้นในยุโรปเคยผิดค้ำมั่นสัญญา และเคยไปสนับสนุนการทรยศของมิวนิก และการทรยศจากคนบางคน หรือเพื่อจะเปิดโปงอะไรบางอย่างนั้นไม่ใช่เหตุผลเดียว แต่มันคือความน่าอับอายของความทรงจำในปี ค.ศ. 1938 ที่มีเพียงสหภาพโซเวียตยืนหยัดต่อสู้เพื่อเชโกสโลวาเกีย

สหภาพโซเวียตว่ากันตามพันธกรณีระหว่างประเทศ รวมถึงข้อตกลงกับฝรั่งเศส และเชโกสโลวาเกีย ก็เพื่อป้องกันโศกนาฏกรรมที่อาจจะเกิดขึ้นขณะเดียวกันโปแลนด์ก็ได้แสวงหาผลประโยชน์ ชัดขวางการสร้าง ความมั่นคงและความปลอดภัยโดยรวมให้เกิดขึ้นในยุโรป นายโจเซฟ เบค รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศโปแลนด์เขียนในจดหมายของเขาลงวันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 1938 โดยกล่าวถึงเอกอัครราชทูตโจเซฟ ลิปสกี ก่อนการเข้าพบกับฮิตเลอร์ ในปีก่อนหน้า โดยรัฐบาลโปแลนด์ได้ปฏิเสธไปถึง 4 ครั้ง ในเรื่องการเข้าแทรกแซงระหว่างประเทศในเชโกสโลวาเกีย

อังกฤษ และฝรั่งเศส ถือว่าเป็นพันธมิตรหลักของชาวเชกและสโลวัก แต่เลือกที่จะถอนหลักค้ำประกัน และปล่อยให้ประเทศยุโรปตะวันออกไปเผชิญชะตากรรม ซึ่งการกระทำเช่นนั้นเป็นการดึงดูความสนใจของเยอรมนีไปทางตะวันออก เพื่อให้เยอรมนี และสหภาพโซเวียตปะทะกัน อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

นั่นคือสาระสำคัญของนโยบายการผ่อนปรนของตะวันตก ซึ่งไม่เพียงแต่จะไล่ตามไรช์ที่สาม (เยอรมนี) แล้ว ยังทำให้มุ่งความสนใจไปสู่จุดอื่นด้วย เรียกว่า กติกาสัญญาต่อต้านคอมินเทิร์น (Anti-Comintern Pact) ทำให้เกิดลัทธิฟาสซิสต์อิตาลี และจักรวรรดิญี่ปุ่น ในตะวันออกไกล นโยบายนี้ได้บดทรมานข้อตกลงอังกฤษ-ญี่ปุ่น ในฤดูร้อน ค.ศ. 1939 ซึ่งทำให้โตเกียวได้อิสระในจีน ชาตินิยมอำนาจในยุโรปไม่เต็มใจในการรับรู้อันตรายร้ายแรงที่จะเกิดขึ้นจากเยอรมนี และพันธมิตรทั่วโลก พวกเขาแค่หวังว่าจะไม่มีใครมาแตะต้องพวกเขาในสงคราม

การทรยศของมิวนิกนั้นแสดงให้เห็นว่า ประเทศตะวันตก และประเทศต่าง ๆ จะสามารถจัดการกับปัญหาด้านความมั่นคงปลอดภัยได้โดยไม่คำนึงถึงผลประโยชน์ของตน แต่ในความเป็นจริงพวกเขาก็สามารถที่จะสร้างแนวรบต่อต้านสหภาพโซเวียตได้หากมีความจำเป็น

อย่างไรก็ตาม สหภาพโซเวียตมีความพยายามอย่างเต็มที่ที่จะใช้ทุกโอกาสในการสร้างแนวร่วมต่อต้านฮิตเลอร์ (Anti-Hitler Coalition) และผมขอย้ำอีกครั้งว่า ตัวอย่างประเทศตะวันตก เช่น หน่วยข่าวกรอง ได้รายงานรายละเอียดให้ผู้นำสหภาพโซเวียตทราบข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยวกับเบื้องหลังการติดต่อระหว่างสหราชอาณาจักร และเยอรมนีที่เกิดขึ้นในฤดูร้อนปี ค.ศ. 1939 สิ่งสำคัญนั้นคือการติดต่อเหล่านั้นค่อนข้างจะมีความกระตือรือร้น และมีความรวดเร็วใกล้เคียงกับการเจรจาไตรภาคีระหว่างฝรั่งเศส สหราชอาณาจักร และสหภาพโซเวียต ซึ่งจะตรงข้ามกับการติดต่อกับชาติตะวันตกอื่น ๆ ซึ่งจะค่อนข้างยืดยาว เพื่อให้มองภาพออก ผมจะอ้างถึงเอกสารจากหอจดหมายเหตุของอังกฤษ ที่มีการให้คำแนะนำสำหรับภารกิจทางทหารของอังกฤษที่เขียนถึงมอสโกในเดือนสิงหาคม

ค.ศ. 1939 โดยระบุไว้ตรง ๆ ว่าคณะผู้แทนจะต้องดำเนินการเจรจาอย่างช้า ๆ และรัฐบาลแห่งสหราชอาณาจักรยังไม่พร้อมที่จะรับภาระหน้าที่ใด ๆ และจำเป็นต้องจำกัดเสรีภาพในการตัดสินใจดำเนินการภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ ผมจึงสังเกตได้ว่า คณะผู้แทนของสหภาพโซเวียตจะนำโดยผู้นำสูงสุดของกองทัพแดง ต่างจากอังกฤษ และฝรั่งเศส ซึ่งผู้นำโซเวียตจะมีอำนาจในการตัดสินใจ และสามารถลงนามในเอกสารทางทหารกับอังกฤษ และฝรั่งเศส ต่อการกระทำอันเป็นการรุกรานในทวีปยุโรปได้ทันที

ส่วนโปแลนด์ล้มเหลวในบทบาทการเจรจา เนื่องจากไม่ต้องการการผูกมัดใด ๆ กับสหภาพโซเวียต แม้จะถูกประเทศตะวันตกกดดัน ผู้นำโปแลนด์ก็ปฏิเสธการร่วมรบกับกองทัพแดง ในการต่อสู้กับกองทัพนาซีเยอรมัน (Wehrmacht) หลังจากที่รัฐข่าวการไปถึงของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของนาซีเยอรมนี โยอาคิม ฟ็อน ริกเบนทร็อพ (Joachim von Ribbentrop) ที่กรุงมอสโก ทำให้โจเซฟ เบค รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศโปแลนด์ไม่เต็มใจ โดยแจ้งผ่านทูตของฝรั่งเศสไปถึงสหภาพโซเวียตว่า การต่อสู้ร่วมกันของโปแลนด์ และกองทัพแดงแห่งสหภาพโซเวียตนั้นไม่ใช่คำถาม แต่ในทางเทคนิคแล้ว นั่นหมายถึงยังต้องมีการตกลงกัน ในขณะที่เดียวกันเขาก็อธิบายให้เพื่อนร่วมงานฟังว่า “ผมเห็นด้วยกับคำพูดนี้เพียงเพื่อประโยชน์ทางยุทธวิธีเท่านั้น แต่จุดยืนของเราที่เกี่ยวข้องกับสหภาพโซเวียตถือเป็นที่สุด และไม่เปลี่ยนแปลง”

ในสถานการณ์นี้สหภาพโซเวียตได้ลงนามในสัญญาการไม่รุกรานเยอรมนี และเกือบจะเป็นประเทศสุดท้ายในยุโรปที่ทำเช่นนั้น และเป็นการกระทำที่อยู่ใต้อาณัติที่แท้จริงของสงคราม นั่นหมายถึงสงครามกับเยอรมนีทางด้านตะวันตก และสงครามกับญี่ปุ่นในด้านตะวันออกที่กำลังสู้กันอย่างดุเดือดในบริเวณแม่น้ำคัลคิน โกล (Khalkhin Gol)

สตาลิน และผู้ติดตามของเขาควรได้รับการกล่าวถึงอย่างถูกต้องหลายประการ เราได้จดจำการกระทำที่เป็นอาชญากรรมที่รัฐบาลทำกับประชาชน และความน่ากลัวที่เกิดขึ้นกับการที่รัฐต้องปราบปราม แต่หากกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ผู้นำโซเวียตสามารถถูกตำหนิได้ แต่ภัยคุกคามที่มาจากภายนอกนั้นมันก็คืออีกเรื่องหนึ่ง เขามองเห็นว่าโซเวียตถูกปล่อยให้จัดการกับเยอรมนี และพันธมิตรของเยอรมัน และเมื่อเขาคำนึงถึงภัยคุกคามที่แท้จริงนี้พวกนี้ เขาจึงพยายามซื้อเวลาอันมีค่าที่จำเป็นเพื่อเสริมสร้างการป้องกันประเทศ

ทุกวันนี้เราได้ยินข้อกล่าวหามากมาย และการคาดเดากับรัสเซียในยุคสมัยใหม่ที่ไปเกี่ยวข้องกับสนธิสัญญาการไม่รุกรานที่ลงนามในตอนนั้น (Non-Aggression Pact) แม้จะเชื่อว่า รัสเซียเป็นประเทศที่สืบทอดกฎหมายมาจากสหภาพโซเวียต และยุคโซเวียต ด้วยชัยชนะ และโคกนาฏกรรมทั้งหมดเป็นส่วนหนึ่งของประวัติศาสตร์อันยาวนานนับพันปีของเรา อย่างไรก็ตามขอให้เราจำไว้ว่าสหภาพโซเวียตได้ประณามกฎหมาย และศีลธรรมของสิ่งที่เรียกว่าสนธิสัญญาติกาสัญญาโมโลตอฟ-ริบเบินทรอป (Molotov-Ribbentrop Pact) ที่ได้ลงนามไว้ อย่างไรก็ตาม การลงมติเมื่อวันที่ 24 ธันวาคม ค.ศ. 1989 นั้น ได้มีการประณามข้อตกลงลับอย่างเป็นทางการว่าเป็น “การกระทำของอำนาจส่วนบุคคล” ซึ่งไม่ใช่เจตจำนงของสหภาพโซเวียต ที่จะต้องมารับผิดชอบต่อการสมรู้ร่วมคิดนี้

แต่รัฐอื่น ๆ ต้องการที่จะลืมข้อตกลงระหว่างนาซีเยอรมัน กับนักการเมืองยุโรปตะวันตก ไม่ต้องพูดถึงการประณามทางกฎหมาย หรือการขอความร่วมมือทางการเมืองระหว่างกันและกัน รวมถึงการแสดงการยอมรับแบบเงียบ ๆ หรือแม้แต่การสนับสนุนกันโดยตรงของนักการเมืองยุโรปบางคนต่อแผนการ

อันป่าเถื่อนของนาซีเยอรมัน ซึ่งหากจะจำวลีอันเหยียดหยาม ซึ่งกล่าวโดยเอกอัครราชทูตโปแลนด์ประจำเยอรมนี โจเซฟ ลิปสกี ระหว่างการสนทนากับฮิตเลอร์ เมื่อวันที่ 20 กันยายน ค.ศ. 1938 “เพื่อการแก้ปัญหาชาวยิว เขากล่าวไว้ว่า เรา (โปแลนด์) จะสร้างอนุสาวรีย์อันงดงามในวอร์ซอเพื่อเป็นเกียรติแก่พวกเขา”

นอกจากนี้เรายังไม่ทราบว่ายังมี “ข้อตกลง” ใด ๆ หรือภาคผนวกในอีกหลาย ๆ ประเทศกับนาซีเยอรมันอีกหรือไม่ สิ่งเดียวที่เหลือ คือการยืนยันคำพูดของเขาเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเจรจาลับของอังกฤษกับเยอรมัน ยังปราศจากการยืนยันด้วยคำพูด ดังนั้นเราอยากขอความร่วมมือให้ทุกรัฐเปิดเผยเอกสารให้ออกมาสู่สาธารณะ ทั้งเอกสารก่อนสงคราม และช่วงสงคราม ซึ่งเป็นวิธีที่ทางรัสเซียได้ทำมาตลอดหลายปีที่ผ่านมา โดยบริบทที่ว่านี้รัสเซียพร้อมให้ความร่วมมือในโครงการวิจัยที่มีส่วนร่วมของนักประวัติศาสตร์

ลองมองย้อนกลับไปในช่วงเวลาก่อนการเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้นเป็นเรื่องไร้เดียงสาของฮิตเลอร์ ที่ได้กระทำต่อเชโกสโลวาเกียแล้วจะไม่อ้างสิทธิเหนือดินแดนใหม่ ซึ่งการอ้างสิทธินี้เกี่ยวข้องกับการสมรู้ร่วมคิดในการแบ่งดินแดนเชโกสโลวาเกีย-โปแลนด์ ที่ซึ่งเป็นมรดกของสนธิสัญญาแวร์ซายส์ ซึ่งนำไปสู่ชะตากรรมที่เราเรียกมันว่า ฉนวนตันท์ซิช (Danzig Corridor) ที่ถูกใช้เป็นข้ออ้าง โศกนาฏกรรมที่โปแลนด์ได้รับนั้นอยู่ที่ผู้นำโปแลนด์ซึ่งไปขัดขวางการสร้างพันธมิตรทางการทหารระหว่างอังกฤษกับฝรั่งเศส และสหภาพโซเวียต โดยไปอาศัยความช่วยเหลือจากพันธมิตรตะวันตก ทำให้ประชาชนของตัวเองตกอยู่ภายใต้อันตรายจากกองทัพของฮิตเลอร์

การรุกของกองทัพเยอรมันเป็นไปอย่างรวดเร็วและไม่คาดคิด แม้จะมีการต่อต้านอย่างดุเดือด และกล่าวหาของกองทัพโปแลนด์ในวันที่ 8 กันยายน ค.ศ. 1939 เพียงสัปดาห์เดียวกองทัพเยอรมันก็รุกเข้าใกล้ กรุงวอร์ซอ จากนั้นวันที่ 17 กันยายน ค.ศ. 1939 กองทัพ และนักการเมือง โปแลนด์ได้หลบหนีไปโรมานีโดยทิ้งผู้คนไว้ต่อสู้กับการรุกรานจากเยอรมัน

ความหวังของโปแลนด์ในการขอความช่วยเหลือจากพันธมิตรตะวันตก ก็ไร้ผล หลังจากประกาศสงครามกับเยอรมนี กองทหารของฝรั่งเศสได้รุกคืบ เข้าไปในดินแดนเยอรมันได้เพียงไม่กี่สิบกิโลเมตร สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเหมือน การกระทำที่รุนแรง แต่ยิ่งไปกว่านั้นสภาพสงครามของอังกฤษ-ฝรั่งเศส ซึ่งจัดการประชุมครั้งแรกเมื่อวันที่ 12 กันยายน ค.ศ. 1939 ที่เมืองอับเบอวีย์ (Abbeville) ของฝรั่งเศส พวกเราตัดสินใจเรียกประชุมจากสิ่งที่เกิดขึ้น อย่างรวดเร็วในโปแลนด์ นั่นคือหลังจากสงครามได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว และเป็นความน่าอับอาย และสิ่งที่อังกฤษและฝรั่งเศสทำ คือ การทรยศต่อ พันธกรณีที่มีต่อโปแลนด์อย่างชัดเจน

ต่อมาในระหว่างการพิจารณาคดีที่นูเรมเบิร์ก (Nuremberg) นายพลชาวเยอรมันได้กล่าวถึงความสำเร็จอย่างรวดเร็วในฝั่งตะวันออก โดยนายพลอัลเฟรด จอดล์ (General Alfred Jodl) อดีตหัวหน้าเจ้าหน้าที่ ปฏิบัติการขั้นสูงของกองทัพเยอรมัน ยอมรับว่า “เราไม่ได้รับความพ่ายแพ้ ในปี ค.ศ. 1939 เพราะหน่วยงานกองทัพฝรั่งเศส และอังกฤษโดยประมาณ 110 กองประจำการที่ตั้งอยู่ทางตะวันตกนั้นได้อยู่เฉย ๆ แต่ 23 กองพล ของเยอรมันกำลังทำสงครามกับโปแลนด์”

ผมขอตั้งข้อมูลทั้งหมดที่เป็นการติดต่อระหว่างสหภาพโซเวียต และเยอรมนีในเดือนสิงหาคม และกันยายน ค.ศ. 1939 ออกมา ตามเอกสารลับพรรคสองในสนธิสัญญาไม่รุกรานเยอรมนี ลงวันที่ 23 สิงหาคม ค.ศ. 1939 ระบุว่า การปฏิรูปดินแดน-การเมือง ในแผ่นดินโปแลนด์ พรหมแดนที่จะเป็นประโยชน์ของทั้งสองประเทศ จะเป็นบริเวณที่ไหลผ่านของแม่น้ำ นาริว (Narew) แม่น้ำวิสตุลา (Vistula) และ แม่น้ำแซน (San) กล่าวคือ อิทธิพลของโซเวียตไม่ได้ครอบคลุมเพียงแต่ถิ่นอาศัยของชาวยูเครน และเบลารุส แต่ยังขยายไปถึงดินแดนประวัติศาสตร์ของโปแลนด์ด้วย นั่นคือ บริเวณแม่น้ำวิสตุลา (Vistula) และ แม่น้ำบั๊ก (Bug) ข้อเท็จจริงรู้กันไม่มากในทุกวันนี้

ในทำนองเดียวกันนี้ มีเพียงไม่กี่คนที่รู้ว่า ทันทีหลังจากมีการโจมตีโปแลนด์เกิดขึ้นในช่วงต้นเดือนกันยายน ค.ศ. 1939 ทางเบอร์ลินเรียกร้องให้มอสโกเข้าร่วมปฏิบัติการทางทหารหลายครั้ง อย่างไรก็ตาม ทางผู้นำโซเวียตได้เพิกเฉยต่อการเรียกร้องเหล่านั้น และวางแผนที่จะหลีกเลี่ยงการมีส่วนร่วมกับทางเบอร์ลินให้นานที่สุด

มันค่อนข้างชัดเจนแล้วว่ากองทัพอังกฤษ และฝรั่งเศสจะไม่เข้ามาช่วยพันธมิตร และเยอรมันจะยึดดินแดนโปแลนด์ทั้งหมดได้ในเวลาสั้น ๆ และจะเคลื่อนทัพเข้าสู่กรุงมินสค์ เบลารุส ดังนั้นโซเวียตจึงได้ตัดสินใจส่งกองทัพแดงมุ่งสู่ตะวันตกซึ่งปัจจุบัน คือ พื้นที่ของยูเครน เบลารุส และลิทัวเนีย

เห็นได้ชัดว่าโซเวียตนั้นไม่มีทางเลือกมาก ซึ่งเป็นการนำโซเวียตเข้าสู่ความเสี่ยง โดยผมจะกล่าวอีกครั้งว่า พรหมแดนโซเวียต-โปแลนด์นั้น

มีระยะทางไม่กี่สิบกิโลเมตรจากกรุงมินสค์ ประเทศสหภาพโซเวียตจึงต้องเข้าสู่สงครามอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้กับกองทัพนาซี ซึ่งในทางภูมิรัฐศาสตร์นั้นโซเวียตเสียเปรียบอย่างมาก ซึ่งจะทำให้ผู้คนบริเวณนั้น คือ ชาวยิว ที่อาศัยอยู่มากที่เมืองเบรสต์ (Brest) เมืองกรอดโน (Grodno) เมืองปแชมิซล์ (Przemyśl) เมืองลวอฟ (Lvov) และวิลโน (Wilno) จะถูกปล่อยให้หาชีกับผู้สมรู้ร่วมคิดสังหาร ซึ่งเป็นพวกที่ต่อต้านชาวยิว และหัวชาตินิยมรุนแรง

เป็นความจริงที่ว่าสหภาพโซเวียตพยายามอย่างมากในการหลีกเลี่ยงจากความขัดแย้งที่เกิดขึ้น โดยการพยายามไม่เข้าไปมีส่วนร่วมกับกองทัพเยอรมนี ซึ่งส่งผลให้การต่อสู้กับเยอรมนียิ่งก้าวออกไปไกลมากทางตะวันออกแทนที่จะเป็นการสู้รบบริเวณพรมแดนตามที่ตกลงไว้ในข้อตกลงลับโดยไม่ได้สู้รบกันที่บริเวณ แม่น้ำวิสตุลา (Vistula) แต่เข้าไปถึงเขตเส้นเคอร์ซอน (Curzon Line) ซึ่งขีดขึ้นในปี ค.ศ. 1919 โดยประเทศผู้ชนะสงคราม (Triple entente) ซึ่งอยู่บริเวณตะวันออกของโปแลนด์

การพูดถึงอดีตนั้นบางครั้งไม่จำเป็นจะต้องใช้อารมณ์เพื่อกล่าวถึงเหตุการณ์ในอดีต ผมเพียงจะกล่าวว่าในเดือนกันยายน ค.ศ. 1939 ผู้นำโซเวียตยังสามารถที่จะเคลื่อนพลไปถึงวอร์ซอด้วยความรวดเร็ว แต่ตัดสินใจที่จะไม่ทำ

ชาวเยอรมันเสนอให้แก่โซสตามะใหม่ที่เป็นอยู่ เมื่อวันที่ 28 กันยายน ค.ศ. 1939 นั้น ที่กรุงมอสโก นายโยอาคิม ฟ็อน ริปเบินทร็อพ (Joachim von Ribbentrop) และ นายวยาเชสลอฟ โมโลตอฟ (V.Molotov) ได้ลงนามในสนธิสัญญาสันติภาพเพื่อมิตรภาพทางพรมแดนระหว่างรัสเซียกับเยอรมนี และได้ลงนามในสัญญาลับเกี่ยวข้องกับพรมแดน และแนวแบ่งเขต

ที่เปลี่ยนแปลงใหม่ ซึ่งรู้จักกันเพียงแค่อสองกองทัพในทางพฤตินัย

ในฤดูใบไม้ร่วง ปี ค.ศ. 1939 นั้น ทางสหภาพโซเวียตได้ดำเนินการปรับกลยุทธ์ทางการทหาร โดยปรับการตั้งรับด้วยการรวมความร่วมมือของลิทัวเนีย ลิทัวเนีย และเอสโตเนียเข้าด้วยกัน การเข้าร่วมกับสหภาพโซเวียตภายใต้สัญญาจากหน่วยงานที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นมา ซึ่งเป็นไปตามกฎหมายระหว่างประเทศ และกฎหมายของรัฐในขณะนั้น นอกจากนี้ในเดือนตุลาคม ค.ศ. 1939 เมืองวิลนา (Vilna) และเขตรอบ ๆ เมือง ซึ่งเคยเป็นส่วนหนึ่งของโปแลนด์ได้คืนกลับไปเป็นของลิทัวเนีย สาธารณรัฐบอลติกที่อยู่ภายใต้การดูแลของสหภาพโซเวียต รวมถึงภาษา และโครงสร้างของรัฐในสหภาพโซเวียต

ในช่วงหลายเดือนที่การทูตมีลักษณะล่องหน และมีการต่อสู้ทางการเมืองที่มีกองทหาร และการทำงานของหน่วยงานข่าวกรองมอสโกเข้าใจว่ากำลังเผชิญกับศัตรูที่โหดร้ายที่กำลังเปลี่ยนไปเป็นสงครามต่อสู้กับลิทัวเนีย ซึ่งแถลงการณ์และสัญญาจะไม่มีเหตุผลที่จะใช้อีกต่อไปเพื่อยืนยันมิตรภาพระหว่างสหภาพโซเวียตและเยอรมนี อย่างไรก็ตาม สหภาพโซเวียต ไม่ได้มีความสัมพันธ์เฉพาะแต่กับประเทศเยอรมนี แต่ยังมีประเทศอื่น ๆ ด้วย มีความพยายามจากฮิตเลอร์ในการดึงสหภาพโซเวียตและเยอรมนีในการเผชิญหน้ากับสหราชอาณาจักร แต่รัฐบาลโซเวียตก็ยังคงยึดมั่นคำเดิม

ความพยายามครั้งสุดท้ายของฮิตเลอร์เกิดขึ้นระหว่างการเยือนของโมโลตอฟที่กรุงเบอร์ลิน ในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1940 แต่โมโลตอฟได้ปฏิบัติตามคำแนะนำของสตาลินอย่างเคร่งครัด และจำกัดการอภิปราย

ร่วมกับเยอรมันเกี่ยวกับสนธิสัญญาไตรภาคี ซึ่งลงนามโดยเยอรมนี อิตาลี และญี่ปุ่น ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1940 จึงไม่แปลกใจที่วันที่ 17 พฤศจิกายน ค.ศ. 1940 โมโลตอฟได้ให้คำแนะนำแก่ผู้มีอำนาจเต็มของสหภาพโซเวียต ที่กรุงลอนดอน นายอีวาน ไมสกี (Ivan Maisky) ว่า ไม่มีสัญญาหรือ ข้อตกลงใด ๆ ที่ต้องเซ็นในเบอร์ลิน เราเพียงแต่แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ในเบอร์ลินเท่านั้น และนั่นคือเรื่องราวทั้งหมด เยอรมนีกับญี่ปุ่นดูเหมือนจะ มีความกังวลในการผลักดันเราสู่อินเดีย เราปฏิเสธที่จะพูดถึงบทสนทนา นี้ เนื่องจากเราเห็นว่ามันไม่เหมาะสม และในวันที่ 25 พฤศจิกายน ผู้นำโซเวียต กล่าวถึงวันนี้โดยรวมว่าเป็นวันที่สงครามที่ยอมรับไม่ได้ต่อผู้นำนาซี รวมถึง การถอนทหารเยอรมันออกจากฟินแลนด์ สนธิสัญญาช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ระหว่างบัลแกเรีย กับสหภาพโซเวียต และอื่น ๆ อีกมากมาย ซึ่งหมายถึง ความตั้งใจที่จะไม่เข้าร่วมในสนธิสัญญา การกระทำดังกล่าวจึงเพียงพอที่จะ ทำให้ฝั่งเยอรมนีตัดสินใจทำสงครามกับสหภาพโซเวียต เดือนธันวาคม ฮิตเลอร์ได้อนุมัติแผนปฏิบัติการบาร์บารอสซา ซึ่งเป็นแผนในการใช้บุก สหภาพโซเวียต ฮิตเลอร์ทำไปด้วยความหยิ่งรู้ของเขาเองว่าสหภาพโซเวียต เป็นภัยต่อเยอรมนีในยุโรป และการสู้รบทางตะวันออกนั้นจะเป็นการชี้ชะตา ของสงครามครั้งนี้ เขาจึงไม่สงสัยเลยถึงความสำเร็จ และรวดเร็ว ของแผนการที่มีเป้าหมายไปที่กรุงมอสโก

สิ่งที่ผมอยากจะเน้นย้ำต่อไปว่า ในความเป็นจริงประเทศตะวันตก เห็นด้วยกับการกระทำของสหภาพโซเวียตในเวลานั้น และยอมรับความตั้งใจ ของสหภาพโซเวียตในการกระทำเพื่อความมั่นคงแห่งชาติ ซึ่งหากย้อน กลับไป เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 1939 วินสตัน เชอร์ชิล (Winston Churchill)

ตำแหน่งลอร์ดคนแรกของทหารเรือในตอนนั้น ได้กล่าวในสุนทรพจน์ผ่านทางวิทยุไว้ว่า “รัสเซียได้ดำเนินนโยบายที่เย็นชาเกี่ยวกับผลประโยชน์ของตน...แต่กองทัพรัสเซียควรยืนอยู่บนจุดยืนนี้ (หมายถึงพรมแดนตะวันออกใหม่) ซึ่งมีความจำเป็นเพื่อคงไว้ซึ่งความปลอดภัยของรัสเซียจากการคุกคามของนาซี เมื่อวันที่ 4 ตุลาคม ค.ศ. 1939 ได้กล่าวต่อในสภาขุนนางต่างประเทศของอังกฤษ ไว้ว่า “ควรจำไว้ว่าการกระทำของรัฐบาลโซเวียต คือการย้ายพรมแดนไปยังแนวที่แนะนำในการประชุมแวร์ซายโดยลอร์ดเคอร์ซอน” ผมได้อ้างข้อเท็จจริงทางประวัติศาสตร์และเชื่อว่าไม่สามารถนำมาโต้แย้งได้ นอกจากนั้น ดี.ลอยด์ จอร์จ (D. Lloyd George) นักการเมือง และรัฐบุรุษผู้มีชื่อเสียงของอังกฤษ กล่าวไว้ว่า กองทัพรุสเซียยึดครองดินแดนที่ไม่ใช่ของชาวโปแลนด์ และถูกโปแลนด์กวาดต้อนไปหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 มันจึงส่งผลให้ความก้าวหน้าของรัสเซียทัดเทียมกับเยอรมัน

จากการได้พูดคุยอย่างไม่เป็นทางการกับทูตรัสเซีย ไมสกี ซึ่งเขาเป็นตัวแทนผู้มีอำนาจเต็มของสหภาพโซเวียตในสหราชอาณาจักร กับทูตอังกฤษ และกับนักการเมืองระดับสูง การพูดคุยดังกล่าวได้เปิดเผยกันมากยิ่งขึ้น โดยเมื่อวันที่ 17 ตุลาคม ค.ศ. 1939 ภายใต้รัฐธรรมนูญว่าการกระทรวงการต่างประเทศ นายบัตเลอร์ (R.A. Butler) จะไม่มีคำถามใด ๆ ในการคืนดินแดนยูเครนตะวันออก และเบลารุสให้กับโปแลนด์หากมันสามารถสร้างชาติพันธุ์โปแลนด์ได้ ไม่เพียงการรับรองของสหภาพโซเวียต และเยอรมนี เท่านั้น แต่ยังรวมถึงอังกฤษและฝรั่งเศสด้วย ซึ่งทางรัฐบาลอังกฤษค่อนข้างพอใจ เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม ค.ศ. 1939 นายวิลสัน (H.Wilson) ที่ปรึกษาของชนชั้นสูงในอังกฤษ (Chamberlain) กล่าวว่าโปแลนด์ต้องได้รับ

การฟื้นฟูให้เป็นรัฐเอกราช บนพื้นฐานชาติพันธุ์วิทยา โดยปราศจากยูเครน ตะวันตก และเบลารุส

เป็นที่น่าสังเกตว่าการสนทนาต่อไปนี้เป็นการสำรวจความเป็นไปได้ในการฟื้นฟูความสัมพันธ์สหภาพโซเวียต-อังกฤษ ด้วย ซึ่งเป็นการวางรากความสัมพันธ์ในการต่อต้านฮิตเลอร์ด้วย ต่อมานายวินสตัน เชอร์ชิล จึงขึ้นมาโดดเด่นท่ามกลางนักการเมืองที่มองการณ์ไกล แม้ว่าเขาจะไม่ชอบสหภาพโซเวียต แต่เขาก็เคยร่วมมือกันมาก่อน กลับไปที่เดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1939 เขากล่าวไว้ว่า เราจะตกอยู่ในอันตรายหากเราไม่สร้างความสัมพันธ์กับพันธมิตรที่ยิ่งใหญ่ และมันจะเป็นการกระทำที่โง่หากขับไล่วรรณกรรมร่วมกับสหภาพโซเวียต หลังจากการเริ่มต้นของสงคราม ด้วยการพบกับโมסקี เมื่อวันที่ 6 ตุลาคม ค.ศ. 1939 เขาได้ยืนยันว่าอังกฤษไม่มีความขัดแย้งกับสหภาพโซเวียต ดังนั้นจึงไม่มีเหตุผลที่จะทำให้ความสัมพันธ์นั้นตึงเครียด และอังกฤษยังมีความพร้อมที่จะปรับปรุงความสัมพันธ์ให้ดียิ่งขึ้นอีกด้วย และยินดีที่จะหารือเกี่ยวกับมาตรการอื่นใดที่อาจปรับปรุงความสัมพันธ์ให้ดียิ่งขึ้น

สงครามโลกครั้งที่ 2 ไม่ได้เกิดขึ้นในชั่วข้ามคืน และไม่ได้เกิดขึ้นแบบกะทันหัน หรือไม่ได้คาดคิด การรุกรานโปแลนด์ของเยอรมันไม่ใช่อื่นใดเลย มันเป็นผลจากปัจจัยและนโยบายของโลกในเวลานั้น เหตุการณ์ก่อนสงครามทั้งหมดถูกรวมเข้าด้วยกันเพื่อสร้างห้วงโศกที่ร้ายแรง และไม่ต้องสงสัยเลยว่าปัจจัยหลักที่กำหนดให้เกิดโศกนาฏกรรมครั้งยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติคือความเห็นแก่ตัวของรัฐ บวกกับความซื่อเลว การผ่อนปรนให้กับผู้รุกรานที่มีความเข้มแข็งมากขึ้นเรื่อย ๆ และความไม่เต็มใจของชนชั้นนำในการหาทางประนีประนอม

ดังนั้น จึงไม่ยุติธรรมหากจะกล่าวว่าการเยือนของรัฐมนตรีต่างประเทศของนาซีเพียงสองวันนั้นจะเป็นสาเหตุของการเกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 อันที่จริงประเทศผู้นำทั้งหมดควรมีความรับผิดชอบต่อสิ่งที่เกิดขึ้น แต่ประเทศต่างสร้างความผิดพลาดให้เกิดขึ้น ด้วยความเชื่อที่ว่าเราสามารถเอาชนะคนอื่นได้ รักษาความได้เปรียบฝ่ายเดียวให้กับตัวเอง และปฏิเสธที่จะสร้างความมั่นคง และความปลอดภัย จึงนำไปสู่ความเสียหายที่ประเมินค่าไม่ได้

ผมไม่ได้มีความคิดที่จะบอกว่าใครผิดใครถูก หรือกล่าวหาใคร มันดีกว่าที่เราจะเผชิญหน้าด้วยข้อมูลทางประวัติศาสตร์ที่จะทำให้ประชาชนโลกมีความรู้มากยิ่งขึ้น ผมเชื่อว่านักวิชาการ และนักวิทยาศาสตร์ในโลกนี้จะค้นหาสมมูลของทุกสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเราต้องการความจริง และความเที่ยงธรรม ในส่วนของผม ผมสนับสนุนให้เพื่อนร่วมงานได้สนทนาอย่างสงบ เปิดใจ และไว้วางใจได้เสมอเพื่อมองย้อนกลับไปในอดีตอย่างเป็นกลาง แนวทางดังกล่าวจะทำให้ความผิดพลาดไม่เกิดขึ้นซ้ำอีก เพื่อให้เกิดสันติภาพ และมีพัฒนาการในการพัฒนาสันติภาพให้ยาวนาน

อย่างไรก็ตาม พันธมิตรของเราก็ยังไม่พร้อมที่จะร่วมงานกันในทางตรงกันข้ามพวกเขาจะทำตามเป้าหมายของเขาที่เพิ่มจำนวนขึ้น และการใช้ขอบเขตข้อมูลในการโจมตีประเทศเรา ทำให้เรารู้สึกแยะ และรู้สึกผิด และนำคำประกาศที่ไม่เป็นความจริง เพื่อสร้างแรงจูงใจทางการเมือง ตัวอย่างเช่น การรำลึกของทวีปยุโรป กับอนาคตของยุโรปที่ได้รับอนุมัติจากสภายุโรป เมื่อวันที่ 19 กันยายน ค.ศ. 2019 กล่าวหาสหภาพโซเวียตว่าร่วมกับนาซีเยอรมันให้การทำให้เกิดสงครามโลกครั้งที่ 2 ไม่จำเป็นต้องกล่าวถึงมิวนิกแต่อย่างใด

ผมไม่เชื่อในเอกสารพวกนั้นที่มีเจตนาที่จะก่อให้เกิดเรื่องอื้อฉาวที่เต็มไปด้วยภัยคุกคามที่เป็นอันตราย ซึ่งถูกนำมาใช้กับสถาบันที่มีเกียรติสูงนั้นหมายความว่าอะไร ? น่าเสียใจที่เห็นนโยบายที่ทำลายระเบียบโลกหลังสงคราม ซึ่งเป็นเกียรติ และความรับผิดชอบของผู้แทนที่ได้ลงนามไว้ พวกเขาทำหายนความพยายามของประชาคมระหว่างประเทศที่สร้างองค์การระหว่างประเทศขึ้นหลังจากได้รับชัยชนะ ในปี ค.ศ. 1945 มันก็เหมือนกับการที่ยุโรปรวมตัวกันสร้างรัฐบาลของตน หลังจากการได้เรียนรู้อดีต และการเมือง

นอกเหนือจากการคุกคามต่อหลักการพื้นฐานของโลก คำสั่งนี้ยังก่อให้เกิดประเด็นทางศีลธรรมและจริยธรรมบางประการ ยังเป็นการดูถูกเหยียดหยามความทรงจำ ความใจกว้างอาจเป็นการจงใจเสแสร้ง เช่น การประกาศในวันครบรอบ 75 ปี การสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้นเป็นการประกาศถึงผู้ร่วมต่อต้านฮิตเลอร์โดยไม่มีกรกล่าวถึงสหภาพโซเวียต ความจริงใจอาจเป็นเรื่องของความซื่อสัตย์ที่คล้าย ๆ กับการอนุสาวรีย์ที่สร้างขึ้นเพื่อเป็นเกียรติแก่ผู้ที่ต่อสู้กับลัทธินาซีจะถูกทำลาย การกระทำเหล่านี้ไม่ได้ทำให้เรื่องที่น่ารังเกียจลดน้อยลงไป

การละเลยทางประวัติศาสตร์อาจจะนำไปสู่การหวนคืนครั้งใหญ่ที่รุนแรง เรายึดถือความจริงใจทางประวัติศาสตร์ที่มีอยู่ตามข้อเท็จจริงที่บันทึกไว้ เรายังคงซื่อสัตย์ต่อเหตุการณ์สงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งรวมถึงการบันทึกเอกสาร และการทำภาพยนตร์ รูปภาพที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์สงครามโลกครั้งที่สอง และช่วงก่อนสงคราม

งานดังกล่าวกำลังดำเนินการอยู่และข้อมูลใหม่ ๆ มากมายที่เพิ่งค้นพบและเอกสารลับ ในเอกสารเหล่านี้จะยืนยันข้อสันนิษฐานที่ว่าสหภาพโซเวียต

มีจุดมุ่งหมายเพื่อป้องกันการทำสงครามกับเยอรมนี ผู้นำทางทหารของสหภาพโซเวียตปฏิบัติตามหลักการ ซึ่งในกรณีที่มีการรุกรานเกิดขึ้น กองทัพแดงจะพร้อมเผชิญหน้ากับศัตรูทันที ทำการต่อสู้ และทำสงครามกับดินแดนของศัตรู อย่างไรก็ตาม แผนยุทธศาสตร์ดังกล่าวไม่ได้บ่งบอกถึงความตั้งใจที่จะโจมตีเยอรมนีก่อนของสหภาพโซเวียต

เอกสารการวางแผนทางทหาร จดหมายคำสั่งของสหภาพโซเวียต และเยอรมันพร้อมให้บริการแก่นักประวัติศาสตร์แล้ว ในที่สุดเราก็รู้เส้นทางที่แท้จริงของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จากความรู้นี้หลายคนโต้แย้งเกี่ยวกับการกระทำคามผิดพลาด และการตัดสินใจผิดพลาดของผู้นำทางทหารและการเมืองของประเทศ ในเรื่องนี้ ผมจะพูดอย่างหนึ่งว่า : มีข้อมูลที่ผิด ๆ มากมายหลายอย่าง นอกจากนั้น ผู้นำโซเวียตยังได้รับข้อมูลเกี่ยวกับการรุกรานของนาซีที่กำลังจะเกิดขึ้น และในช่วงก่อนสงครามพวกเขาได้ดำเนินการเพื่อเตรียมความพร้อมในการรบ รวมถึง การรับสมัครทหาร การปรับใช้หน่วยงาน และทหารกองหนุนไปยังชายแดนตะวันตก

สงครามไม่ได้เกิดขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว ผู้คนต่างคาดหวัง และเตรียมพร้อมสำหรับสงคราม แต่การโจมตีของนาซีนั้นไม่เคยมีมาก่อนในแง่ของประสิทธิภาพในการทำลายล้าง ในวันที่ 22 มิถุนายน ค.ศ. 1941 สหภาพโซเวียตเผชิญกับกองทัพนาซีที่แข็งแกร่งที่สุด มีการระดมพล และผู้มีทักษะมากที่สุดในโลกด้วยศักยภาพทางอุตสาหกรรมเศรษฐกิจ และการทหารเกือบทั้งหมดในยุโรป ไม่เพียงแต่กองทัพนาซีเยอรมนีเท่านั้น แต่ยังรวมถึงพันธมิตรของเยอรมัน และกองกำลังทหารจากรัฐอื่น ๆ ในทวีปยุโรป ก็มีส่วนร่วมในการรุกรานครั้งนี้

การพ่ายแพ้ทางทหารครั้งร้ายแรงที่สุดในปี ค.ศ. 1941 นั้นทำให้ประเทศต้องพบกับความหายนะ การต่อสู้ และประสานงานต้องได้รับการฟื้นฟูด้วยวิธีการระดมพลจากทั่วประเทศ และการเพิ่มความพยายามทั้งหมดในระดับภาครัฐ และภาคประชาชน โดยในฤดูร้อนปี ค.ศ. 1941 ประชาชนหลายล้านคน โรงงาน และอุตสาหกรรมหลายร้อยแห่งเริ่มทำการอพยพภายใต้การรุกรานของข้าศึกไปทางตะวันออกของประเทศ การผลิตอาวุธ และยุทธโศปกรณ์เริ่มส่งมอบให้กับแนวหน้าในฤดูหนาวครั้งแรกใช้เวลาที่สั้นที่สุด และในปี ค.ศ. 1943 ภายในหกเดือน ชาวโซเวียตทำสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นไปไม่ได้ ทั้งแนวรบกองหน้าและบริเวณฐานที่มั่น เป็นเรื่องยากที่จะตระหนักเข้าใจ และจินตนาการถึงความกล้าหาญ การความทุ่มเทนำไปสู่ความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ที่สุดอย่างไม่น่าเชื่อ และได้ผลอย่างคุ้มค่า

พลังความสามัคคีอันยิ่งใหญ่ของชาวโซเวียตที่รวมกันเป็นหนึ่งเดียว ด้วยใจปรารถนาที่จะปกป้องดินแดนบ้านเกิดของพวกเขา ต้องลุกขึ้นต่อสู้กับผู้มีอาวุธ และมีเครื่องจักรสังหารไปกับการรุกรานของกองทัพนาซีที่โหดร้าย และเลือดเย็น ทุกคนต้องยืนหยัดเพื่อจัดการศัตรูผู้ทำลายชีวิตอันสงบสุขของเขา

แน่นอนว่าความกลัว และความสับสน อาจนำไปสู่ความสิ้นหวังที่กำลังครอบงำคนบางคนในช่วงสงครามที่เลวร้าย และนองเลือด ประกอบกับการทรยศ และการถูกทอดทิ้ง การแตกแยกอย่างรุนแรงที่เกิดจากการปฏิวัติและสงครามกลางเมือง ลัทธิคลั่งไคล้กับการเหยียดประวัติศาสตร์ชาติ ประเพณี และศรัทธาที่พวกบอลเชวิคพยายามกำหนดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในปีแรก ๆ หลังจากเข้าสู่อำนาจ ทั้งหมดนี้มีผลกระทบ แต่ทัศนคติทั่วไปของพลเมืองโซเวียตส่วนใหญ่ และเพื่อนร่วมชาติของเราที่พบว่ามันทัศนคติ

ที่แตกต่างกัน แต่เพื่อปกป้อง และปกป้องมาตุภูมิ มันเป็นแรงกระตุ้นที่แท้จริง และไม่อาจต้านทานได้ ผู้คนต่างต้องการความรักชาติที่แท้จริง

“นักยุทธศาสตร์” ของนาซีเชื่อมั่นว่ากองกำลังข้ามชาติขนาดใหญ่ในรัสเซีย เขาสามารถเอาชนะได้อย่างง่ายดาย พวกเขาคิดว่าการเกิดสงครามอย่างกะทันหัน และไร้ความปรานี จะนำไปสู่ความยากลำบากที่ไม่อาจต้านทานได้ สามารถแยกประเทศออกเป็นชิ้น ๆ ฮิตเลอร์กล่าวอย่างชัดเจนว่า: “นโยบายของเราต่อประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่กว้างใหญ่ของรัสเซีย เราควรส่งเสริมให้เกิดความขัดแย้ง และสร้างความแตกแยก”

แต่จากวันแรกก็เห็นได้ชัดแล้วว่า แผนการของนาซีนั้นล้มเหลว ป้อมปราการเบรสต์ถูกปกป้องด้วยเลือดหยดสุดท้ายจาก 30 ชาติพันธุ์ ตลอดช่วงสงครามชาวโซเวียตไม่มีการจำกัดขอบเขตของชาติ ทั้งในการสู้รบขนาดใหญ่และการปกป้องฐานที่มั่นในทุกพื้นที่

ภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโวลกา เทือกเขาอูราลในเขตไซบีเรีย รวมถึงเขตตะวันออกไกล สาธารณรัฐในเอเชียกลาง และบริเวณเทือกเขาคอเคซัส กลายเป็นที่อยู่อาศัยของผู้พลพหลายล้านคน ชาวบ้านแบ่งปันทุกสิ่งที่มี และให้การสนับสนุนทั้งหมดเท่าที่จะทำได้ มิตรภาพของผู้คน และความช่วยเหลือซึ่งกัน กลายเป็นป้อมปราการที่ศัตรูไม่สามารถทำลายล้างได้

ในวันนี้ ไม่ว่าใครก็ตามที่อยากพิสูจน์สหภาพโซเวียต และกองทัพแดง พวกเขาได้มีส่วนร่วมสำคัญในการเอาชนะลัทธินาซี พวกเขาเป็นวีรบุรุษที่ต่อสู้จนถึงจุดจบ ในสมรภูมิที่ล้อมรอบไปด้วยศัตรูที่เบียดเบียน (Bialystok) และโมกิลีเยฟ (Mogilev) อูมาน (Uman) เคียฟ (Kiev)

วยาสมา (Vyazma) และคาร์คอฟ (Kharkov) พวกเขาได้เปิดการโจมตี ไกลักรุงมอสโก (Moscow) และเมืองสตาลินกราด (Stalingrad) เซวาสโตโพล (Sevastopol) และโอเดสซา (Odessa) คัวร์สค์ (Kursk) และสโมเลนสค์ (Smolensk) พวกเขาปลดปล่อยเมืองวอร์ซอ (Warsaw) เบลเกรด (Belgrade) เวียนนา (Vienna) และปราก (Prague) และพวกเขายังบุกไป โจมตีโคนิกสเบิร์ก (Konigsberg) และเบอร์ลิน (Berlin) อีกด้วย

เราต่อสู้เพื่อความจริงแห่งสงคราม ความแข็งแกร่ง และไร้ความปรานี ความจริงนี้ได้ตกทอดมาถึงเราโดยนักเขียน และนักกรีฑาที่เคยผ่านไฟแห่งนรก สำหรับคนรุ่นผม และคนอื่น ๆ เรื่องราวความซื่อสัตย์ของพวกเขาได้ส่งผ่าน นวนิยายร้อยแก้ว บทกวี และได้ทิ้งร่องรอยไว้ในจิตวิญญาณของผมตลอดไป การให้เกียรติทหารผ่านศึกที่ทำทุกอย่างเพื่อชัยชนะ และการระลึกถึง ผู้ที่เสียชีวิตในสนามรบกลายเป็นหน้าที่ทางศีลธรรมของพวกเขา

วันนี้การถ่ายทอดในของบทกวีของ อเล็กซานเดอร์ ทวาโดฟสกี (Alexander Tvardovsky) เรื่อง “ฉันถูกฆ่าใกล้กับหมู่บ้านลเซฟ (Rzhev)” เป็นบทกวีที่อุทิศให้กับ ผู้เข้าร่วมสงครามการต่อสู้อันดุเดือด และโหดเหี้ยม ในมหาสงครามแห่งความรักชาติบริเวณใจกลางแนวรบหน้าของโซเวียต กับเยอรมัน เฉพาะในการต่อสู้ที่ลเซฟ (Rzhev) และเขต Rzhevsky ตั้งแต่เดือนตุลาคม ค.ศ. 1941 ถึงเดือนมีนาคม ค.ศ. 1943 กองทัพแดง ได้สูญเสียกำลังพลไปกว่า 1,154,698 คน รวมทั้งผู้บาดเจ็บ และสูญหาย เป็นครั้งแรกที่ผมเรียกสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นความเศร้าสลด ผมให้เกียรติแต่ ความทรงจำของวีรบุรุษอีกหลายคนที่ไม่ได้เปิดเผยชื่อ หรือไม่ได้กล่าวถึง หลังสงครามจบลง

ผมอยากจะอ้างอีกหนึ่งเอกสารให้คุณทราบ นี่คือรายงานในเดือน กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1954 เกี่ยวกับการชดเชยค่าเสียหายจากเยอรมนี โดย คณะกรรมการฝ่ายสัมพันธมิตรว่าด้วยค่าการซ่อมแซม ที่มี อีวาน ไมสกี เป็นหัวหน้า โดยภารกิจของคณะกรรมการ คือการกำหนดสูตรตามที่ เยอรมนีที่พ่ายแพ้จะต้องจ่ายค่าปฏิกรรมสงครามสำหรับความเสียหาย โดยอำนาจของผู้ชนะ คณะกรรมการได้สรุปว่า “จำนวนทหารที่เยอรมนี ใช้ในแนวรบโซเวียตนั้นสูงกว่าแนวรบอื่น ๆ ทั้งหมด ซึ่งอย่างน้อยมีถึง 10 เท่า กองรบของโซเวียตยังต้องจัดการกับรถถังเยอรมันเป็นจำนวน 4/5 ส่วน และ ประมาณ 2/3 ส่วน ของเครื่องบินรบเยอรมัน โดยรวมแล้วสหภาพโซเวียต รับผิดชอบโดยประมาณ 75 เปอร์เซ็นต์ ของกำลังทางทหารทั้งหมดที่ดำเนินการ โดยแนวร่วมเพื่อต่อต้านฮิตเลอร์ ในช่วงสงครามกองทัพแดงได้ยับยั้ง 626 กองกำลังฝ่ายอักษะ ซึ่งในนั้น 508 กองกำลังเป็นกองทัพชาวเยอรมัน

เมื่อวันที่ 28 เมษายน ค.ศ. 1942 แฟรงคลิน ดี. รูสเวลต์ (Franklin D. Roosevelt) กล่าวต่อชาวอเมริกันว่า “กองกำลังรัสเซียได้ทำลายแสนยานุภาพ ของศัตรูของเราไม่ว่าจะเป็นกองทัพ เครื่องบิน รถถัง และกองปืนมากกว่า ประเทศอื่น ๆ รวมกัน”

วินสตัน เชอร์ชิลล์ ได้ส่งข้อความถึง โจเซฟ สตาลิน (Joseph Stalin) เมื่อวันที่ 27 กันยายน ค.ศ. 1944 ใจความว่า “เป็นกองทัพรัสเซียที่กล้าฉีก เครื่องจักรทางทหารของเยอรมัน”

การประเมินในประกาศดังกล่าวได้โด่งดังไปทั่วโลก เพราะคำแถลงการณ์ เหล่านี้เป็นความจริงที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งไม่มีใครต้องสงสัยแล้ว พลเมืองโซเวียต เกือบ 27 ล้านคนเสียชีวิตในการรบแนวหน้ากับเยอรมัน บางกลุ่มอดอยาก

จนตายในคุกของเยอรมัน บ้างก็ถูกระเบิดเสียชีวิต และตายในค่ายมรณะของนาซี สหภาพโซเวียตสูญเสียพลเมืองไป 1 ใน 7 ของพลเมืองทั้งประเทศ สหราชอาณาจักรสูญเสียพลเมืองไป 1 ใน 127 และสหรัฐอเมริกาสูญเสียพลเมืองไป 1 ใน 320 แต่น่าเสียดายที่ตัวเลขความสูญเสียที่หนักหน่วงและน่าเศร้าที่สุดของสหภาพโซเวียตนี้ยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ เรายังพยายามอย่างหนักเพื่อค้นหาชื่อ และชะตากรรมของทุกคนที่เสียชีวิต ไม่ว่าจะเป็ นทหารกองทัพแดง กลุ่มนักสู้ใต้ดิน เซลยศึกในค่ายกักกัน และพลเรือนที่ถูกสังหารโดยหน่วยประหารชีวิต เป็นหน้าที่ของเรา และสมาชิกของทีมงานค้นหา สมาคมทหารผู้รักชาติ และอาสาสมัครโครงการต่าง ๆ เช่น โครงการฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ “ความทรงจำของประชาชน” (Pamyat Naroda) ที่รวบรวมเอกสารจดหมายเหตุ เป็นต้น และจำเป็นต้องมีการร่วมมือระหว่างประเทศด้วยเช่นกัน

ความพยายามของทุกประเทศ และประชาชนที่ต่อสู้กับศัตรูร่วมกัน ส่งผลให้ได้รับชัยชนะ กองทัพอังกฤษปกป้องบ้านเกิดจากการรุกรานจากพวกนาซี และปกป้องเทคโนโลยีดาวเทียมของพวกเขาในเขตทะเลเมดิเตอร์เรเนียน และแอฟริกาเหนือ กองทัพอเมริกัน และอังกฤษปลดปล่อยอิตาลีและเปิดแนวรบที่สอง สหรัฐฯ ทำการโจมตีอย่างรุนแรงต่อผู้รุกรานในมหาสมุทรแปซิฟิก เรายะลึกถึงการเสียสละอย่างมากของชาวจีน และบทบาทอันยิ่งใหญ่ของพวกเขาในการเอาชนะทหารญี่ปุ่นอย่า ลืมนักสู้ฝรั่งเศส ผู้ไม่ยอมแพ้ต่อความอับอาย และได้ยึดหัดสู้กับพวกนาซีด้วยเช่นกัน

เราจะขอบคุณเสมอสำหรับความช่วยเหลือจากพันธมิตรในการจัดหากระสุน วัตถุดิบอาหาร และอุปกรณ์ต่าง ๆ ให้กองทัพแดง ซึ่งความช่วยเหลือนั้น

มีความสำคัญมาก นั่นคิดเป็นประมาณ 7 เปอร์เซ็นต์ของการผลิตทางทหารทั้งหมดของสหภาพโซเวียตเลยทีเดียว

หลักการของแนวร่วมต่อต้านฮิตเลอร์เริ่มจะเป็นรูปเป็นร่างทันทีหลังจากการเริ่มโจมตีสหภาพโซเวียต ซึ่งสหรัฐอเมริกาและอังกฤษสนับสนุนอย่างไม่มีเงื่อนไขในการต่อสู้กับกองทัพของฮิตเลอร์ ในการประชุมที่กรุงเตหะรานในปี ค.ศ. 1943 สตาลิน (Stalin) รูสเวลต์ (Roosevelt) และเชอร์ชิล (Churchill) ได้รวมตัวกันเป็นพันธมิตรกันในกลุ่มประเทศมหาอำนาจ ทั้งหมดตกลงที่จะประสานงานด้านการทูตร่วมกันอย่างละเอียด และมียุทธศาสตร์ร่วมกันในการต่อสู้กับภัยคุกคามร้ายแรง โดยผู้นำของบิ๊กทรี (Big Three) มีความเข้าใจกันอย่างชัดเจนว่าเป็นการรวมกันของอุตสาหกรรม ทรัพยากร และการทหารของสหภาพโซเวียต ส่วนสหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักรจะใช้อำนาจสูงสุดเหนือศัตรูอย่างไม่มีใครเทียบได้

สหภาพโซเวียตได้ปฏิบัติตามพันธกรณีที่มีต่อพันธมิตรอย่างเต็มที่ และสม่ำเสมอ อีกทั้งยังเสนอความช่วยเหลือ ดังนั้นกองทัพแดงจึงสนับสนุนการยกพลขึ้นบกของกองทหารอังกฤษ-อเมริกันในนอร์มันดี (Normandy) ด้วยการดำเนินการขนาดใหญ่

ในภารกิจที่ชื่อบาเกรชัน “Bagration” ที่เบลารุส ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1945 ซึ่งหลังจากปฏิบัติการจนทะลุไปถึงแม่น้ำโอเดอร์ได้แล้วก็ยุติการรุกรานครั้งสุดท้ายของกองทัพนาซีเยอรมัน ในแนวรบด้านตะวันตกในเมืองอาเดน (Ardennes) สามเดือนหลังจากชัยชนะเหนือเยอรมนี สหภาพโซเวียตได้ทำตามข้อตกลงในสนธิสัญญาอัลตา (Yalta agreements) เต็มรูปแบบประกาศสงครามกับญี่ปุ่น และเอาชนะกองทัพคันโต (Kwantung) ที่แข็งแกร่งได้

ย้อนกลับไปในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1941 ผู้นำโซเวียตได้ประกาศจุดประสงค์ของการทำสงครามต่อต้านฟาสซิสต์ ซึ่งไม่เพียงแต่กำจัดภัยคุกคามที่เกิดขึ้นทั่วประเทศของเราแล้วเท่านั้น แต่ยังสามารถช่วยประชาชนในยุโรปทั้งหมดที่ต้องทนทุกข์ทรมานภายใต้ลัทธิฟาสซิสต์เยอรมัน ซึ่งในกลางปี 1944 ศัตรูได้ถูกขับไล่ออกจากพื้นที่เกือบทั้งหมดในโซเวียต อย่างไรก็ตาม ศัตรูจะต้องหลบหนีในที่สุดของตัวเอง จากนั้น กองทัพแดงจึงได้เริ่มภารกิจปลดปล่อยยุโรป มันช่วยทั้งประเทศจากการทำลายล้าง และการเป็นทาส หลีกเลียงความสยองขวัญ และความหายนะ พวกเขาได้รับการช่วยเหลือจากทหารโซเวียตไปหลายแสนชีวิต

สิ่งสำคัญคือ อย่าลืมนึกถึงความช่วยเหลือด้านวัสดุในปริมาณมหาศาลที่สหภาพโซเวียตให้กับประเทศที่ได้รับอิสรภาพ เพื่อขจัดภัยจากความหิวโหย เพื่อการสร้างเศรษฐกิจ และสร้างโครงสร้างพื้นฐานใหม่ซึ่งกำลังเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ชี้เข้าของสงครามทอดยาวหลายพันไมล์จากเมืองเบอร์สต์ ไปมอสโก และโวลกา ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1945 รัฐบาลออสเตรียขอความช่วยเหลือจากสหภาพโซเวียตในด้านอาหาร เนื่องจาก “ไม่รู้ว่าจะเลี้ยงประชากรของตนได้อย่างไรในอีกเจ็ดสัปดาห์ข้างหน้า ก่อนการจะมีการเก็บเกี่ยวครั้งใหม่” นายกรัฐมนตรีของรัฐบาลเฉพาะกาลแห่งสาธารณรัฐออสเตรีย คาลล์ เรนเนอร์ (Karl Renner) ได้อธิบายถึงความยินยอมช่วยเหลือของผู้นำสหภาพโซเวียตในการส่งเสบียงอาหาร ซึ่งเป็นสิ่งที่ชาวออสเตรียจะไม่มีวันลืม

กลุ่มพันธมิตรร่วมกันจัดตั้งศาลทหารระหว่างประเทศเพื่อลงโทษอาชญากรทางการเมือง และสงครามของนาซี การตัดสินใจตั้งศาลทหารดังกล่าวได้ดำเนินการทางกฎหมายที่ชัดเจนในเรื่อง การก่ออาชญากรรม

ต่อมนุษยชาติ เช่น การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ และการล้มล้างศาสนา การฆ่าชาวยิว และชาวต่างชาติ ศาสนุกรรมเบิร์กยังประณามผู้สมรู้ร่วมคิดกับพวกนาซีด้วย

ในสงครามโลกครั้งที่ 2 นั้นก็มีเรื่องน่าอัศจรรย์ปรากฏให้เห็นในหลายประเทศในยุโรป บุคคล เช่น เปอแตง (Pétain), คินลิงค์ (Quisling) วลาซอฟ (Vlasov) แบนเดอรา (Bandera) รวมถึงลูกน้องและผู้ติดตามของพวกเขา แม้ว่าพวกเขาเหล่านั้นจะปลอมตัวเป็นนักสู้เพื่อเอกราชของชาติ หรือเป็นอิสระจากลัทธิคอมมิวนิสต์ แต่ก็เป็นผู้ทรยศและนักฆ่าที่ไร้มนุษยธรรม พวกเขามักจะทำการเกินตัว ด้วยความปรารถนาที่จะรับใช้กลุ่มของเขา การลงโทษได้ดำเนินการไปตามคำสั่งที่ไร้มนุษยธรรมที่สุด สุดท้ายพวกเขาก็ต้องรับผิดชอบต่อเหตุการณ์นองเลือด เช่น เหตุการณ์ยิงกันที่บาบินยาร์ (Babi Yar) ในยูเครน การสังหารหมู่ในโวลไฮเนีย (Volhynia) ในยุโรปตะวันออก หรือการเผาเมืองที่ฮาทัย (Khatyn) ในเบลารุส การสังหารชาวยิวในลิทัวเนีย และลัตเวีย เป็นต้น

ทุกวันนี้จุดยืนของเรายังคงไม่เปลี่ยนแปลง ไม่มีข้อแก้ตัวใด ๆ สำหรับการกระทำผิดทางอาญาของผู้ร่วมมือกับนาซีนั้นไม่มีข้อยกเว้นใด ๆ สำหรับพวกเขาเหล่านั้น ดังนั้น จึงเป็นเรื่องน่าประหลาดใจหากในบางประเทศ ผู้ที่ให้ความร่วมมือกับนาซีจะได้รับการขนานนามว่าเป็นทหารผ่านศึก สงครามโลกครั้งที่สอง ผมเชื่อมั่นเป็นเรื่องที่ยอมรับไม่ได้ และผมถือว่าการยกย่องผู้ร่วมงานกับพวกนาซีถือเป็นการทรยศต่อบรรพบุรุษของเรา เป็นการทรยศต่ออุดมคติในการต่อสู้กับลัทธินาซี

ในช่วงเวลานั้นผู้นำของสหภาพโซเวียต สหรัฐอเมริกา และสหราชอาณาจักร ต้องเผชิญกับช่วงเวลาทางประวัติศาสตร์ที่ยากลำบาก สตาลิน (Stalin)

รูสเวลต์ (Roosevelt) และเชอร์чилล์ (Churchill) เป็นตัวแทนของประเทศที่มีอุดมการณ์ และความสนใจ และวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน แต่ได้แสดงให้เห็นถึงเจตจำนงทางการเมืองที่ยิ่งใหญ่เหนือความขัดแย้ง และสร้างประโยชน์ที่แท้จริงเพื่อสันติภาพมาเป็นลำดับแรก และสุดท้ายเป็นผลให้พวกเขาทำการได้สำเร็จ และหาทางออกที่มนุษยชาติทั้งหมดได้รับประโยชน์

ผู้ชนะสงครามโลกครั้งที่ 2 ได้สร้างระบบการเมืองใหม่ที่เราแสวงหามาหลายศตวรรษ การประชุมที่เตหะราน ยัลตา ซานฟรานซิสโก (San Francisco) และพอตสדם (Potsdam) วางรากฐานที่ทำให้ 75 ปีที่ผ่านมาเราไม่ต้องมีสงครามโลกอีก แม้ในบางครั้งเราจะมีความขัดแย้งกันบ้าง

การปรับปรุงแก้ไขประวัติศาสตร์ และการแสดงออกที่ตอนนี้อยู่ เราสังเกตเห็นในตะวันตก ส่วนใหญ่นั้นเกี่ยวข้องกับสงครามโลกครั้งที่ 2 และรับรู้ถึงผลลัพธ์ของมันว่าเป็นสิ่งเรื่องอันตราย เพราะมันได้บิดเบือนความเข้าใจเกี่ยวกับหลักการของการพัฒนาโลกอย่างสันติ การประชุมที่ยัลตา และซานฟรานซิสโก (San Francisco) ในปี ค.ศ. 1945 ประสบความสำเร็จอย่างมากในประวัติศาสตร์โลก ในการประชุมนั้นได้ข้อตกลงในการสร้างกลไกที่จะทำให้มหาอำนาจนั้นอยู่ในกรอบของการทูตในการแก้ไขความแตกต่างในด้านต่าง ๆ ของมหาอำนาจเหล่านั้น

ในศตวรรษที่ 20 นั้น ความขัดแย้งได้ขยายตัวครอบคลุมทั่วโลก โดยแสดงให้เห็นแล้วว่า ในปี ค.ศ. 1945 อาวุธนิวเคลียร์ที่สามารถทำลายโลกได้ ก็ถูกนำมาใช้ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ การยุติข้อพิพาทโดยใช้กำลังนั้นกลายเป็นอันตราย และห้ามไม่ได้ ผู้ชนะในสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็เข้าใจเช่นนั้น และตระหนักถึงความรับผิดชอบของตนเองที่มีต่อมนุษยชาติ

เรื่องราวของสันนิบาตชาติถูกนำมาพิจารณาอีกครั้งในปี ค.ศ. 1945 โดยโครงสร้างของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาติ (United Nations) ได้รับการพัฒนาต่อเพื่อให้มีหลักประกันสันติภาพที่เป็นรูปธรรม และมีประสิทธิผลมากที่สุด นั่นคือ วิธีการที่ประเทศสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคงสามารถใช้สิทธิวีโต (Veto) ในการยับยั้งซึ่งเป็นที่สิทธิพิเศษ และสร้างความรับผิดชอบของพวกเขาให้เกิดขึ้น

อำนาจการใช้สิทธิยับยั้งหรือวีโต ในคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาตินั้นคืออะไร? พูดอย่างตรงไปตรงมา มันเป็นทางเลือกเดียวที่สมเหตุสมผลสำหรับการเผชิญหน้ากันโดยตรงระหว่างประเทศใหญ่ ๆ ซึ่งเป็นคำกล่าวของ 1 ใน 5 ของประเทศมหาอำนาจที่ว่า การตัดสินใจนั้นไม่สามารถยอมรับได้ ขัดต่อผลประโยชน์ และแนวทางที่ถูกต้อง ขณะเดียวกัน แม้ประเทศอื่น ๆ อาจจะไม่เห็นด้วย ก็ต้องยอมสละทิ้งความพยายามใด ๆ ที่เป็นความพยายามเพียงฝ่ายเดียว ดังนั้น ไม่ทางใดก็ทางหนึ่งพวกเขาจำเป็นต้องแสวงหาการประนีประนอมต่อไป

การเผชิญหน้ากันครั้งใหม่ เริ่มขึ้นเกือบจะทันทีภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 สิ้นสุดลง และบางครั้งก็รุนแรงมาก แต่ความจริงนั้นสงครามเย็นก็ไม่ได้พัฒนาไปสู่สงครามโลกครั้งที่ 3 ได้ นั่นเลยกลายเป็นการยืนยันทนอย่างชัดเจนถึงประสิทธิภาพของข้อตกลงที่ได้จากการสรุปการประชุมโดยกลุ่มบิ๊ก 3 กฎ และข้อปฏิบัติที่ตกลงกันไว้ในระหว่างการถือกำเนิดองค์การสหประชาชาติ ทำให้สามารถลดความเสี่ยง และควบคุมการเผชิญหน้ากันไว้ได้

แน่นอนว่าเราสามารถเห็นได้ว่าระบบขององค์การสหประชาชาติในปัจจุบันนั้นยังประสบกับปัญหาความตึงเครียดในการทำงาน และไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร แต่สหประชาชาติยังคงทำหน้าที่หลัก ตามหลักการของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาตินั้นเป็นกลไกเฉพาะในการป้องกันการเกิดสงครามใหญ่ หรือความขัดแย้งระดับโลก

มีเสียงเรียกร้องเกิดขึ้นค่อนข้างบ่อยในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา เพื่อยกเลิกอำนาจในการยับยั้ง โดยอ้างว่า การปฏิเสธโอกาสต่าง ๆ ภายในสมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคงแห่งสหประชาชาตินั้น เป็นสิ่งที่ขาดความรับผิดชอบ ซึ่งในท้ายที่สุดแล้ว หากเป็นเช่นนั้นจริง ๆ สหประชาชาติก็จะกลายเป็นสันนิบาตแห่งชาติ เกิดการประชุมที่ว่างเปล่าที่ไม่ใช่ประโยชน์จากกระบวนการของโลก การจบลงจะเป็นอย่างไรนั้น เป็นที่ทราบกันดี นั่นคือเหตุผล ที่มหาอำนาจที่ได้รับชัยชนะในสงครามโลกครั้งที่ 2 สร้างระบบระเบียบโลกใหม่ด้วยความพยายามที่จะหลีกเลี่ยงความผิดพลาดของบรรพบุรุษของพวกเขา

การสร้างระบบความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่ทันสมัยเป็นหนึ่งในผลลัพธ์ที่สำคัญของสงครามโลกครั้งที่ 2 ไม่ว่าจะเป็นความขัดแย้งในภูมิรัฐศาสตร์ อุดมการณ์ และเศรษฐกิจ ก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคขัดขวางเราจากการค้นหารูปแบบของการอยู่ร่วมกัน และปฏิสัมพันธ์กันอย่างสันติ หากเรามีความปรารถนา และตั้งใจที่จะทำเช่นนั้น วันนี้โลกของเรากำลังอยู่ในช่วงเวลาที่ย่ำแย่ หลายสิ่งกำลังเปลี่ยนไป ตั้งแต่ดุลอำนาจ และอิทธิพลของโลก กล่าวไปจนถึงรากฐานทางสังคมเศรษฐกิจ และเทคโนโลยีที่ใช้ในสังคม ในทวีปต่าง ๆ ทั่วโลก โดยยุคที่ผ่าน ๆ มา การเปลี่ยนแปลงขนาดนี้แทบไม่เคยเกิดขึ้นเลยหากไม่เกิดความขัดแย้งทางทหารครั้งใหญ่ครั้งนั้น

หากปราศจากการแย่งชิงอำนาจในการสร้างระเบียบโลกใหม่ ต้องขอขอบคุณ สติปัญญา และการมองการณ์ไกลของบุคคลสำคัญทางการเมืองของ ฝ่ายสัมพันธมิตร มันเป็นไปได้เสมอที่จะสร้างระบบในการยับยั้งการเมืองโลก ไม่ให้ไปจนสุดขีด การแสดงออกในการแข่งขันตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว มีอยู่ในการพัฒนาของโลกในอดีต

เป็นหน้าที่ของพวกเราทุกคนที่จะต้องรับผิดชอบทางการเมือง และเป็นตัวแทนของอำนาจที่ได้รับในชัยชนะจากสงครามโลกครั้งที่ 2 เพื่อรับประกันว่าระบบนี้จะได้รับการบำรุงรักษา และปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น วันนี้หากเป็นปี ค.ศ. 1945 สิ่งสำคัญ คือ ต้องแสดงเจตจำนงทางการเมือง และหารือเกี่ยวกับอนาคตร่วมกัน ดังนั้น เพื่อนร่วมงานของเรา ได้แก่ นายสีจิ้นผิง (Mr. Xi Jinping) นายมาครง (Mr. Macron) นายทรัมป์ (Mr. Trump) และนายจอห์นสัน (Mr. Johnson) ที่ได้สนับสนุนความคิดริเริ่ม ของรัสเซียในการจัดการประชุมผู้นำห้าประเทศที่มีอาวุธนิวเคลียร์ ซึ่งเป็น สมาชิกถาวรของคณะมนตรีความมั่นคง เราขอขอบคุณพวกเขาทุกคน สำหรับการสนับสนุน และหวังว่าการประชุมจะเกิดขึ้นโดยเร็วที่สุด

วิสัยทัศน์เกี่ยวกับวาระการประชุมสุดยอดที่จะมาถึงนี้คืออะไร? ก่อนอื่นในความเห็นของผม การหารือเกี่ยวกับขั้นตอนในการพัฒนา หลักการร่วมกันในกิจการระดับโลกนั้นจะเป็นประโยชน์ พุดตรง ๆ ก็คือ มันเกี่ยวข้องกับประเด็นในการรักษาสันติภาพ การเสริมสร้างความมั่นคง ระดับโลก และระดับภูมิภาค ตลอดจนการควบคุมอาวุธเชิงกลยุทธ์ ซึ่งเป็น ความพยายามร่วมกันในการต่อต้านการก่อการร้ายลัทธิสุดโต่ง ความท้าทาย และภัยคุกคามที่สำคัญอื่น ๆ

วาระพิเศษของการประชุม คือ สถานการณ์เศรษฐกิจโลก และ
เหนือสิ่งอื่นใด นั่นคือการเอาชนะวิกฤติเศรษฐกิจที่เกิดจากการแพร่ระบาดของ
ของไวรัสโคโรนา (Covid-19) ประเทศของผมนำกำลังใช้มาตรการที่ไม่เคยมี
มาก่อนเพื่อปกป้องสุขภาพ และชีวิตของประชาชน เพื่อช่วยเหลือพลเมือง
ที่อยู่ในสถานการณ์ความเป็นอยู่ที่ยากลำบาก ความสามารถของเรา
ในการทำงานร่วมกันในฐานะพันธมิตรที่แท้จริง จะแสดงให้เห็นว่าผลกระทบ
ของการระบาดจะรุนแรงเพียงใด เศรษฐกิจโลกจะก้าวพ้นจากภาวะถดถอยได้
ยิ่งไปกว่านั้น คงจะยอมรับไม่ได้หากจะเปลี่ยนเศรษฐกิจให้เป็นเครื่องมือ
ในการกดขี่ และการเผชิญหน้ากัน ประเด็นอื่น ๆ ที่ยอดนิยม ได้แก่
การปกป้องสิ่งแวดล้อมของเรา และการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ
ตลอดจนการประกันความปลอดภัยการใช้ข้อมูลทั่วโลก

วาระการประชุมที่เสนอโดยประเทศรัสเซียในการประชุมสุดยอด
ที่จะมาถึงของ 5 ประเทศนั้น มีความสำคัญอย่างยิ่งและเกี่ยวข้องกับ
ประเทศของเรา และโลก เรามีแนวคิด และความคิดริเริ่มที่เฉพาะเจาะจง
เพื่อการพัฒนาโลกของเราให้ดียิ่งขึ้น

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าการประชุมสุดยอดของประเทศรัสเซีย
จีน ฝรั่งเศส สหรัฐอเมริกาและสหราชอาณาจักร จะมีบทบาทสำคัญ
ในการหาคำตอบร่วมกันหากมองถึงความท้าทาย และภัยคุกคามสมัยใหม่
ที่เกิดขึ้นทุก ๆ วัน ตลอดจนแสดงให้เห็นถึงความมุ่งมั่นร่วมกันในจิตวิญญาณ
แห่งการเป็นพันธมิตร อุดมการณ์ และค่านิยมซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ต่อสู้
เคียงบ่าเคียงไหล่กัน

จากความทรงจำทางประวัติศาสตร์ที่เรามีร่วมกัน เราสามารถ
ไว้วางใจซึ่งกันและกันได้ และต้องทำเช่นนั้น ซึ่งจะเป็พื้นฐานที่มั่นคง
สำหรับการเจรจาที่ประสบความสำเร็จ และการดำเนินการร่วมกัน
เพื่อเพิ่มเสถียรภาพและความมั่นคงบนโลกใบนี้ เพื่อความเจริญรุ่งเรือง
และความผาสุกของทุกรัฐ หากไม่พูดเกินจริงไป นี่ถือเป็นหน้าที่ และ
ความรับผิดชอบร่วมกันของเราที่มีสำหรับคนทั้งโลก ทั้งคนรุ่นปัจจุบัน
และอนาคต

วลาดีมีร์ ปูติน

ประธานาธิบดีแห่งสหพันธรัฐรัสเซีย

จาร์กัทร์ ปานพรหมินทร์ แปล

19 JUNE, 2020, 00:00

75 years have passed since the end of the Great Patriotic War. Several generations have grown up over the years. The political map of the planet has changed. The Soviet Union that claimed an epic, crushing victory over Nazism and saved the entire world is gone. Besides, the events of that war have long become a distant memory, even for its participants. So why does Russia celebrate the 9th of May as the biggest holiday? Why does life almost come to a halt on June 22? And why does one feel a lump rise in their throat?

They usually say that the war has left a deep imprint on every family's history. Behind these words, there are fates of millions of people, their sufferings and the pain of loss. Behind these words, there is also the pride, the truth and the memory.

For my parents, the war meant the terrible ordeals of the Siege of Leningrad where my two-year old brother Vitya died. It was the place where my mother miraculously managed to survive. My father, despite being exempt from active duty, volunteered to defend his hometown. He made the same decision as millions of Soviet citizens. He fought at the Nevsky Pyatachok bridgehead and was severely wounded. And the more years pass, the more I feel the need to talk to my parents and learn more about the war period of their lives. But I no longer have the opportunity to do so. This is the reason why I treasure in my heart the conversations I had with my father and mother on this subject, as well as the little emotion they showed.

People of my age and I believe it is important that our children, grandchildren and great-grandchildren understand the torment and hardships their ancestors had to endure. They need to understand how their ancestors managed to persevere and win. Where did their sheer, unbending willpower that amazed and fascinated the whole world come from? Sure, they were defending their homes, children, loved ones and families. However, what they shared was the love for their homeland, their Motherland. That deep-seated, intimate feeling is fully reflected in the very essence of our nation and became one of the decisive factors in its heroic, sacrificial fight against the Nazis.

People often wonder: What would today's generation do? How will it act when faced with a crisis situation? I see young doctors, nurses, sometimes fresh graduates that go to the red zone to save lives. I see our servicemen fighting international terrorism in the North Caucasus, fighting to the bitter end in Syria. They are so young. Many servicemen who were part of the legendary, immortal 6th Paratroop Company were 19–20 years old. But all of them proved that they deserved to inherit the feat of the warriors of our Motherland that defended it during the Great Patriotic War.

This is why I am confident that one of the characteristic features of the peoples of Russia is to fulfill their duty without feeling sorry for themselves when the circumstances so demand. Such values as selflessness, patriotism, love for their home, their family and Fatherland remain fundamental and integral to the Russian society to this day. These values are, to a large extent, the backbone of our country's sovereignty.

Nowadays, we have new traditions created by the people, such as the Immortal Regiment. This is the memory march that symbolizes our gratitude, as well as the living connection and the blood ties between generations. Millions of people come out to the streets carrying the photographs of their relatives who defended their Fatherland and defeated the Nazis. This means

that their lives, the ordeals and sacrifices they endured, as well as the Victory that they passed to us will never be forgotten.

We have a responsibility to our past and our future to do our utmost to prevent those horrible tragedies from happening ever again. Hence, I was compelled to come out with an article about World War II and the Great Patriotic War. I have discussed this idea on several occasions with world leaders, and they have showed their support. At the summit of CIS leaders held at the end of last year, we all agreed on one thing: it is essential to pass on to future generations the memory of the fact that the Nazis were defeated first and foremost by the entire Soviet people and that representatives of all republics of the Soviet Union fought side by side together in that heroic battle, both on the frontlines and in the rear. During that summit, I also talked with my counterparts about the challenging pre-war period.

That conversation caused a stir in Europe and the world. It means that it is indeed high time that we revisited the lessons of the past. At the same time, there were many emotional outbursts, poorly disguised insecurities and loud accusations that followed. Acting out of habit, certain politicians rushed to claim that Russia was trying to rewrite history. However, they failed to rebut a single fact or refute a single argument. It is

indeed difficult, if not impossible, to argue with the original documents that, by the way, can be found not only in Russian, but also in foreign archives.

Thus, there is a need to further examine the reasons that caused the world war and reflect on its complicated events, tragedies and victories, as well as its lessons, both for our country and the entire world. And like I said, it is crucial to rely exclusively on archive documents and contemporary evidence while avoiding any ideological or politicised speculations.

I would like to once again recall the obvious fact. The root causes of World War II mainly stem from the decisions made after World War I. The Treaty of Versailles became a symbol of grave injustice for Germany. It basically implied that the country was to be robbed, being forced to pay enormous reparations to the Western allies that drained its economy. French Marshal Ferdinand Foch who served as the Supreme Allied Commander gave a prophetic description of that Treaty: “This is not peace. It is an armistice for twenty years.”

It was the national humiliation that became a fertile ground for radical and revenge-seeking sentiments in Germany. The Nazis skillfully played on people’s emotions and built their propaganda promising to deliver Germany from the “legacy of

Versailles” and restore the country to its former power while essentially pushing German people into war. Paradoxically, the Western states, particularly the United Kingdom and the United States, directly or indirectly contributed to this. Their financial and industrial enterprises actively invested in German factories and plants manufacturing military products. Besides, many people in the aristocracy and political establishment supported radical, far-right and nationalist movements that were on the rise both in Germany and in Europe.

“Versailles world order” caused numerous implicit controversies and apparent conflicts. They revolved around the borders of new European states randomly set by the victors in World War I. That boundary delimitation was almost immediately followed by territorial disputes and mutual claims that turned into “time bombs”.

One of the major outcomes of World War I was the establishment of the League of Nations. There were high expectations for that international organization to ensure lasting peace and collective security. It was a progressive idea that, if followed through consistently, could actually prevent the horrors of a global war from happening again.

However, the League of Nations dominated by the victorious powers of France and the United Kingdom proved ineffective and just got swamped by pointless discussions. The League of Nations and the European continent in general turned a deaf ear to the repeated calls of the Soviet Union to establish an equitable collective security system, and sign an Eastern European pact and a Pacific pact to prevent aggression. These proposals were disregarded.

The League of Nations also failed to prevent conflicts in various parts of the world, such as the attack of Italy on Ethiopia, a civil war in Spain, the Japanese aggression against China and the Anschluss of Austria. Furthermore, in case of the Munich Betrayal that, in addition to Hitler and Mussolini, involved British and French leaders, Czechoslovakia was taken apart with the full approval of the League of Nations. I would like to point out in this regard that, unlike many other European leaders of that time, Stalin did not disgrace himself by meeting with Hitler who was known among the Western nations as quite a reputable politician and was a welcome guest in the European capitals.

Poland was also engaged in the partition of Czechoslovakia along with Germany. They decided together in advance who would get what Czechoslovak territories. On September 20,

1938, Polish Ambassador to Germany Józef Lipski reported to Minister of Foreign Affairs of Poland Józef Beck on the following assurances made by Hitler: “...in case of a conflict between Poland and Czechoslovakia over our interests in Teschen, the Reich would stand by Poland.” The Nazi leader even prompted and advised that Poland started to act “only after the Germans occupy the Sudetes.”

Poland was aware that without Hitler’s support, its annexationist plans were doomed to fail. I would like to quote in this regard a record of the conversation between German Ambassador to Warsaw Hans-Adolf von Moltke and Józef Beck that took place on October 1, 1938, and was focused on the Polish-Czech relations and the position of the Soviet Union in this matter. It says: “Mr. Beck expressed real gratitude for the loyal treatment accorded to Polish interests at the Munich conference, as well as the sincerity of relations during the Czech conflict. The Government and the public [of Poland] fully appreciated the attitude of the Fuehrer and Chancellor.”

The partition of Czechoslovakia was brutal and cynical. Munich destroyed even the formal, fragile guarantees that remained on the continent. It showed that mutual agreements were worthless. It was the Munich Betrayal that served as the “trigger” and made the great war in Europe inevitable.

Today, European politicians, and Polish leaders in particular, wish to sweep the Munich Betrayal under the carpet. Why? The fact that their countries once broke their commitments and supported the Munich Betrayal, with some of them even participating in divvying up the take, is not the only reason. Another is that it is kind of embarrassing to recall that during those dramatic days of 1938, the Soviet Union was the only one to stand up for Czechoslovakia.

The Soviet Union, in accordance with its international obligations, including agreements with France and Czechoslovakia, tried to prevent the tragedy from happening. Meanwhile, Poland, in pursuit of its interests, was doing its utmost to hamper the establishment of a collective security system in Europe. Polish Minister of Foreign Affairs Józef Beck wrote about it directly in his letter of September 19, 1938 to the aforementioned Ambassador Józef Lipski before his meeting with Hitler: “...in the past year, the Polish government rejected four times the proposal to join the international interfering in defence of Czechoslovakia.”

Britain, as well as France, which was at the time the main ally of the Czechs and Slovaks, chose to withdraw their guarantees and abandon this Eastern European country to its fate. In so doing, they sought to direct the attention of the Nazis eastward

so that Germany and the Soviet Union would inevitably clash and bleed each other white.

That was the essence of the western policy of ‘appeasement,’ which was pursued not only towards the Third Reich but also towards other participants of the so-called Anti-Comintern Pact—the fascist Italy and militarist Japan. In the Far East, this policy culminated in the conclusion of the Anglo-Japanese agreement in the summer of 1939, which gave Tokyo a free hand in China. The leading European powers were unwilling to recognise the mortal danger posed by Germany and its allies to the whole world. They were hoping that they themselves would be left untouched by the war.

The Munich Betrayal showed to the Soviet Union that the Western countries would deal with security issues without taking its interests into account. In fact, they could even create an anti-Soviet front, if needed.

Nevertheless, the Soviet Union did its utmost to use every chance to create an Anti-Hitler coalition. Despite—I will say it again—the double-dealing on the part of the Western countries. For instance, the intelligence services reported to the Soviet leadership detailed information on the behind-the-scenes contacts between Britain and Germany in the summer of 1939.

The important thing is that those contacts were quite active and practically coincided with the tripartite negotiations between France, Great Britain and the USSR, which were, on the contrary, deliberately protracted by the Western partners. In this connection, I will cite a document from the British archives. It contains instructions to the British military mission that came to Moscow in August 1939. It directly states that the delegation was to proceed with negotiations very slowly, and that the Government of the United Kingdom was not ready to assume any obligations spelled out in detail and limiting their freedom of action under any circumstances. I will also note that, unlike the British and French delegations, the Soviet delegation was headed by top commanders of the Red Army, who had the necessary authority to “sign a military convention on the organization of military defence of England, France and the USSR against aggression in Europe.”

Poland played its role in the failure of those negotiations as it did not want to have any obligations to the Soviet side. Even under pressure from their Western allies, the Polish leadership rejected the idea of joint action with the Red Army to fight against the Wehrmacht. It was only when they learned of the arrival of J. Ribbentrop to Moscow that J. Beck reluctantly and not directly, but through French diplomats, notified the Soviet

side: "... in the event of joint action against the German aggression, cooperation between Poland and the Soviet Union, subject to technical conditions which have to be agreed, is not out of the question." At the same time, he explained to his colleagues: "...I agreed to this wording only for the sake of the tactics, and our core position in relation to the Soviet Union is final and remains unchanged."

In these circumstances, the Soviet Union signed the Non-Aggression Pact with Germany. It was practically the last among the European countries to do so. Besides, it was done in the face of a real threat of war on two fronts—with Germany in the west and with Japan in the east, where intense fighting on the Khalkhin Gol River was already underway.

Stalin and his entourage, indeed, deserve many legitimate accusations. We remember the crimes committed by the regime against its own people and the horror of mass repressions. In other words, there are many things the Soviet leaders can be reproached for, but poor understanding of the nature of external threats is not one of them. They saw how attempts were made to leave the Soviet Union alone to deal with Germany and its allies. Bearing in mind this real threat, they sought to buy precious time needed to strengthen the country's defences.

Nowadays, we hear lots of speculations and accusations against modern Russia in connection with the Non-Aggression Pact signed back then. Yes, Russia is the legal successor state to the USSR, and the Soviet period—with all its triumphs and tragedies—is an inalienable part of our thousand-year-long history. However, let me also remind you that the Soviet Union gave a legal and moral assessment of the so-called Molotov–Ribbentrop Pact. The Supreme Soviet in its resolution of December 24, 1989 officially denounced the secret protocols as “an act of personal power” which in no way reflected “the will of the Soviet people who bear no responsibility for this collusion.”

Yet other states prefer to forget the agreements carrying signatures of the Nazis and Western politicians, not to mention giving legal or political assessments of such cooperation, including the silent acquiescence—or even direct abetment—of some European politicians in the barbarous plans of the Nazis. It will suffice to remember the cynical phrase said by Polish Ambassador to Germany J. Lipski during his conversation with Hitler on September 20, 1938: “...for solving the Jewish problem, we [the Poles] will build in his honour ...a splendid monument in Warsaw.”

Besides, we do not know if there were any secret “protocols” or annexes to agreements of a number of countries with the Nazis. The only thing that is left to do is to take their word for it. In particular, materials pertaining to the secret Anglo-German talks still have not been declassified. Therefore, we urge all states to step up the process of making their archives public and publishing previously unknown documents of the war and pre-war periods—the way Russia has been doing it in recent years. In this context, we are ready for broad cooperation and joint research projects engaging historians.

But let us go back to the events immediately preceding the Second World War. It was naïve to believe that Hitler, once done with Czechoslovakia, would not make new territorial claims. This time the claims involved its recent accomplice in the partition of Czechoslovakia–Poland. Here, the legacy of Versailles, particularly the fate of the so-called Danzig Corridor, was yet again used as the pretext. The blame for the tragedy that Poland then suffered lies entirely with the Polish leadership, which had impeded the formation of a military alliance between Britain, France and the Soviet Union and relied on the help from its Western partners, throwing its own people under the steamroller of Hitler’s machine of destruction.

The German offensive was mounted in full accordance with the blitzkrieg doctrine. Despite the fierce, heroic resistance of the Polish army, on September 8, 1939—only a week after the war broke out—the German troops were on the approaches to Warsaw. By September 17, the military and political leaders of Poland had fled to Romania, betraying its people, who continued to fight against the invaders.

Poland's hope for help from its Western allies was vain. After the war against Germany was declared, the French troops advanced only a few tens of kilometres deep into the German territory. All of it looked like a mere demonstration of vigorous action. Moreover, the Anglo-French Supreme War Council, holding its first meeting on September 12, 1939 in the French city of Abbeville, decided to call off the offensive altogether in view of the rapid developments in Poland. That was when the infamous Phony War started. What Britain and France did was a blatant betrayal of their obligations to Poland.

Later, during the Nuremberg Trials, German generals explained their quick success in the East. Former Chief of the Operations Staff of the German Armed Forces High Command General Alfred Jodl admitted: "...we did not suffer defeat as early as 1939 only because about 110 French and British divisions stationed in the west against 23 German divisions during our war with Poland remained absolutely idle."

I asked for retrieval from the archives of the whole body of materials pertaining to the contacts between the USSR and Germany in the dramatic days of August and September 1939. According to the documents, paragraph 2 of the Secret Protocol to the German-Soviet Non-Aggression Pact of August 23, 1939 stated that, in the event of territorial-political reorganisation of the districts making up the Polish state, the border between the spheres of interest of the two countries would run “approximately along the Narew, Vistula and San rivers.” In other words, the Soviet sphere of influence included not only the territories that were mostly home to Ukrainian and Belorussian population but also the historically Polish lands in the Vistula and Bug interfluvium. This fact is known to very few these days.

Similarly, very few know that, immediately after the attack on Poland, in the early days of September 1939, Berlin strongly and repeatedly called on Moscow to join the military action. However, the Soviet leadership ignored those calls and planned to avoid engaging in the dramatic developments as long as possible.

It was only when it became absolutely clear that Great Britain and France were not going to help their ally and the Wehrmacht could swiftly occupy entire Poland and thus appear

on the approaches to Minsk that the Soviet Union decided to send in, on the morning of September 17, Red Army units into the so-called Eastern Borderlines (Kresy), which nowadays form part of the territories of Belorussia, Ukraine and Lithuania.

Obviously, there was no alternative. Otherwise, the USSR would face seriously increased risks because—I will say this again—the old Soviet-Polish border ran only within a few tens of kilometres from Minsk. The country would have to enter the inevitable war with the Nazis from very disadvantageous strategic positions, while millions of people of different nationalities, including the Jews living near Brest and Grodno, Przemyśl, Lvov and Wilno, would be left to die at the hands of the Nazis and their local accomplices—anti-Semites and radical nationalists.

The fact that the Soviet Union sought to avoid engaging in the growing conflict for as long as possible and was unwilling to fight side by side with Germany was the reason why the real contact between the Soviet and the German troops occurred much farther east than the borders agreed in the secret protocol. It was not on the Vistula River but closer to the so-called Curzon Line, which back in 1919 was recommended by the Triple Entente as the eastern border of Poland.

As is known, the subjunctive mood can hardly be used when we speak of the past events. I will only say that, in September 1939, the Soviet leadership had an opportunity to move the western borders of the USSR even farther west, all the way to Warsaw, but decided against it.

The Germans suggested formalising the new status quo. On September 28, 1939 J. Ribbentrop and V. Molotov signed in Moscow the Boundary and Friendship Treaty between Germany and the Soviet Union, as well as the secret protocol on changing the state border, according to which the border was recognised at the demarcation line where the two armies de-facto stood.

In autumn 1939, the Soviet Union, pursuing its strategic military and defensive goals, started the process of incorporation of Latvia, Lithuania and Estonia. Their accession to the USSR was implemented on a contractual basis, with the consent of the elected authorities. This was in line with international and state law of that time. Besides, in October 1939, the city of Wilno and the surrounding area, which had previously been part of Poland, were returned to Lithuania. The Baltic republics within the USSR preserved their government bodies, language, and had representation in the higher government entities of the Soviet Union.

During all these months there was an ongoing invisible diplomatic and politico-military struggle and intelligence work. Moscow understood that it was facing a fierce and cruel enemy, and that a covert war against Nazism was already going on. And there was no reason to take official statements and formal protocol notes of that time as a proof of 'friendship' between the USSR and Germany. The Soviet Union had active trade and technical contacts not only with Germany, but with other countries as well. Whereas Hitler tried again and again to draw the Soviet Union into Germany's confrontation with the UK. But the Soviet government stood firm.

The last attempt to persuade the USSR to act together was made by Hitler during Molotov's visit to Berlin in November 1940. But Molotov accurately followed Stalin's instructions and limited himself to a general discussion of the German idea of the Soviet Union joining the Tripartite Pact signed by Germany, Italy and Japan in September 1940 and directed against the UK and the USA. No wonder that already on November 17 Molotov gave the following instructions to Soviet plenipotentiary representative in London Ivan Maisky: "For your information... No agreement was signed or was intended to be signed in Berlin. We just exchanged our views in Berlin...and that was all...Apparently, the Germans and the Japanese seem anxious

to push us towards the Gulf and India. We declined the discussion of this matter as we consider such advice on the part of Germany to be inappropriate.” And on November 25, the Soviet leadership called it a day altogether by officially putting forward to Berlin the conditions that were unacceptable to the Nazis, including the withdrawal of German troops from Finland, mutual assistance treaty between Bulgaria and the USSR, and a number of others. Thus it deliberately excluded any possibility of joining the Pact. Such position definitely shaped the Fuehrer’s intention to unleash a war against the USSR. And already in December, putting aside the warnings of his strategists about the disastrous danger of having a two-front war, Hitler approved Operation Barbarossa. He did this with the knowledge that the Soviet Union was the major force that opposed him in Europe and that the upcoming battle in the East would decide the outcome of the world war. And he had no doubts as to the swiftness and success of the Moscow campaign.

And here I would like to highlight the following: Western countries, as a matter of fact, agreed at that time with the Soviet actions and recognised the Soviet Union’s intention to ensure its national security. Indeed, back on October 1, 1939 Winston Churchill, the First Lord of the Admiralty back then, in his speech on the radio said, “Russia has pursued a cold policy

of self-interest... But that the Russian Armies should stand on this line [meaning the new Western border] was clearly necessary for the safety of Russia against the Nazi menace.” On October 4, 1939, speaking in the House of Lords, Britain’s Foreign Secretary Lord Halifax said, “...it should be recalled that the Soviet government’s actions were to move the border essentially to the line recommended at the Versailles Conference by Lord Curzon... I only cite historical facts and believe they are indisputable.” Prominent British politician and statesman David Lloyd George emphasised, “The Russian Armies occupied the territories that are not Polish and that were forcibly seized by Poland after World War I ... It would be an act of criminal insanity to put the Russian advancement on a par with the German one.”

In informal communications with Soviet plenipotentiary representative Ivan Maisky, British high-ranking politicians and diplomats spoke even more openly. On October 17, 1939, Under-Secretary of State for Foreign Affairs R. A. Butler confided to him that the British government circles believed there could be no question of returning Western Ukraine and Belorussia to Poland. According to him, if it had been possible to create an ethnographic Poland of a modest size with a guarantee not only of the USSR and Germany, but also of Britain and France,

the British government would have considered itself quite satisfied. On October 27, 1939, Neville Chamberlain's senior advisor Horace Wilson said that Poland had to be restored as an independent state on its ethnographic basis, but without Western Ukraine and Belorussia.

It is worth noting that in the course of these conversations the possibilities for improving British-Soviet relations were also explored. These contacts to a large extent laid the foundation for future alliance and Anti-Hitler coalition. Winston Churchill stood out among responsible and far-sighted politicians and, despite his infamous dislike for the USSR, had been in favour of cooperating with the Soviets even before. Back in May 1939, he said in the House of Commons, "We shall be in mortal danger if we fail to create a Grand Alliance against aggression. The worst folly... would be to... drive away any natural cooperation with Soviet Russia..." And after the start of hostilities in Europe, at his meeting with Ivan Maisky on October 6, 1939 he confided that there were no serious contradictions between the UK and the USSR and, therefore, there was no reason for strained or unsatisfactory relations. He also mentioned that the British government was eager to develop trade relations and willing to discuss any other measures that might improve the relationships.

World War II did not happen overnight, nor did it start unexpectedly or all of a sudden. And German aggression against Poland was not out of nowhere. It was the result of a number of tendencies and factors in the world politics of that time. All pre-war events fell into place to form one fatal chain. But, undoubtedly, the main factors that predetermined the greatest tragedy in the history of mankind were state egoism, cowardice, appeasement of the aggressor who was gaining strength, and unwillingness of political elites to search for compromise.

Therefore, it is unfair to claim that the two-day visit to Moscow of Nazi Foreign Minister J. Ribbentrop was the main reason for the start of World War II. All the leading countries are to a certain extent responsible for its outbreak. Each of them made fatal mistakes, arrogantly believing that they could outsmart others, secure unilateral advantages for themselves or stay away from the impending global catastrophe. And this short-sightedness, the refusal to create a collective security system cost millions of lives and tremendous losses.

Saying this, I by no means intend to take on the role of a judge, to accuse or acquit anyone, let alone initiate a new round of international information confrontation in the historical field that could set countries and peoples at loggerheads.

I believe that it is academics with a wide representation of respected scholars from different countries of the world who should search for a balanced assessment of what happened. We all need the truth and objectivity. On my part, I have always encouraged my colleagues to build a calm, open and trust-based dialogue, to look at the common past in a self-critical and unbiased manner. Such an approach will make it possible not to repeat the mistakes committed back then and to ensure peaceful and successful development for years to come.

However, many of our partners are not yet ready for joint work. On the contrary, pursuing their goals, they increase the number and the scope of information attacks against our country, trying to make us provide excuses and feel guilty. They adopt thoroughly hypocritical and politically motivated declarations. Thus, for example, the resolution on the Importance of European Remembrance for the Future of Europe approved by the European Parliament on September 19, 2019 directly accused the USSR—along with the Nazi Germany—of unleashing the Second World War. Needless to say, there is no mention of Munich in it whatsoever.

I believe that such ‘paperwork’—for I cannot call this resolution a document—which is clearly intended to provoke a scandal, is fraught with real and dangerous threats. Indeed,

it was adopted by a highly respectable institution. And what did it show? Regrettably, it revealed a deliberate policy aimed at destroying the post-war world order whose creation was a matter of honour and responsibility for the countries a number of representatives of which voted today in favour of this deceitful resolution. Thus, they challenged the conclusions of the Nuremberg Tribunal and the efforts of the international community to create after the victorious 1945 universal international institutions. Let me remind you in this regard that the process of European integration itself leading to the establishment of relevant structures, including the European Parliament, became possible only due to the lessons learnt from the past and its accurate legal and political assessment. And those who deliberately put this consensus into question undermine the foundations of the entire post-war Europe.

Apart from posing a threat to the fundamental principles of the world order, this also raises certain moral and ethical issues. Desecrating and insulting the memory is mean. Meanness can be deliberate, hypocritical and pretty much intentional as in the situation when declarations commemorating the 75th anniversary of the end of World War II mention all participants in the Anti-Hitler coalition except for the Soviet Union. Meanness can be cowardly as in the situation when monuments erected

in honour of those who fought against Nazism are demolished and these shameful acts are justified by the false slogans of the fight against an unwelcome ideology and alleged occupation. Meanness can also be bloody as in the situation when those who come out against neo-Nazis and Bandera's successors are killed and burned. Once again, meanness can have different manifestations, but this does not make it less disgusting.

Neglecting the lessons of history inevitably leads to a harsh payback. We will firmly uphold the truth based on documented historical facts. We will continue to be honest and impartial about the events of World War II. This includes a large-scale project to establish Russia's largest collection of archival records, film and photo materials about the history of World War II and the pre-war period.

Such work is already underway. Many new, recently discovered or declassified materials were also used in the preparation of this article. In this connection, I can state with all responsibility that there are no archive documents that would confirm the assumption that the USSR intended to start a preventive war against Germany. The Soviet military leadership indeed followed a doctrine according to which, in the event of aggression, the Red Army would promptly confront the enemy, go on the offensive and wage war on enemy territory. However,

such strategic plans did not imply any intention to attack Germany first.

Of course, military planning documents, letters of instruction of Soviet and German headquarters are now available to historians. Finally, we know the true course of events. From the perspective of this knowledge, many argue about the actions, mistakes and misjudgement of the country's military and political leadership. In this regard, I will say one thing: along with a huge flow of misinformation of various kinds, Soviet leaders also received true information about the upcoming Nazi aggression. And in the pre-war months, they took steps to improve the combat readiness of the country, including the secret recruitment of a part of those liable for military duty for military training and the redeployment of units and reserves from internal military districts to western borders.

The war did not come as a surprise, people were expecting it, preparing for it. But the Nazi attack was truly unprecedented in terms of its destructive power. On June 22, 1941, the Soviet Union faced the strongest, most mobilised and skilled army in the world with the industrial, economic and military potential of almost all Europe working for it. Not only the Wehrmacht, but also Germany's satellites, military contingents of many other states of the European continent, took part in this deadly invasion.

The most serious military defeats in 1941 brought the country to the brink of catastrophe. Combat power and control had to be restored by extreme means, nation-wide mobilisation and intensification of all efforts of the state and the people. In summer 1941, millions of citizens, hundreds of factories and industries began to be evacuated under enemy fire to the east of the country. The manufacture of weapons and munition, that had started to be supplied to the front already in the first military winter, was launched behind the lines in the shortest possible time, and by 1943, the rates of military production of Germany and its allies were exceeded. Within eighteen months, the Soviet people did something that seemed impossible. Both on the front lines and the home front. It is still hard to realise, understand and imagine what incredible efforts, courage, dedication these greatest achievements were worth.

The tremendous power of Soviet society, united by the desire to protect their native land, rose against the powerful, armed to the teeth, cold-blooded Nazi invading machine. It stood up to take revenge on the enemy, who had broken, trampled peaceful life, people's plans and hopes.

Of course, fear, confusion and desperation were taking over some people during this terrible and bloody war. There were betrayal and desertion. The harsh splits caused by the revolution

and the Civil War, nihilism, mockery of national history, traditions and faith that the Bolsheviks tried to impose, especially in the first years after coming to power—all of this had its impact. But the general attitude of the of Soviet citizens and our compatriots who found themselves abroad was different—to save and protect the Motherland. It was a real and irrepressible impulse. People were looking for support in true patriotic values.

The Nazi ‘strategists’ were convinced that a huge multinational state could easily be brought to heel. They thought that the sudden outbreak of the war, its mercilessness and unbearable hardships would inevitably exacerbate inter-ethnic relations. And that the country could be split into pieces. Hitler clearly stated: “Our policy towards the peoples living in the vastness of Russia should be to promote any form of disagreement and split.”

But from the very first days, it was clear that the Nazi plan had failed. The Brest Fortress was protected to the last drop of blood by its defenders representing more than 30 ethnicities. Throughout the war—both in large-scale decisive battles and in the protection of every foothold, every metre of native land—we see examples of such unity.

The Volga region and the Urals, Siberia and the Far East, the republics of Central Asia and Transcaucasia became home to millions of evacuees. Their residents shared everything they had and provided all the support they could. Friendship of peoples and mutual help became a real indestructible fortress for the enemy.

The Soviet Union and the Red Army, no matter what anyone is trying to prove today, made the main and crucial contribution to the defeat of Nazism. These were heroes who fought to the end surrounded by the enemy at Bialystok and Mogilev, Uman and Kiev, Vyazma and Kharkov. They launched attacks near Moscow and Stalingrad, Sevastopol and Odessa, Kursk and Smolensk. They liberated Warsaw, Belgrade, Vienna and Prague. They stormed Koenigsberg and Berlin.

We contend for genuine, unvarnished or whitewashed truth about war. This national, human truth, which is hard, bitter and merciless, has been handed down to us by writers and poets who walked through fire and hell of front trials. For my generation, as well as for many others, their honest and deep stories, novels, piercing trench prose and poems have left their mark on the soul forever. Honouring veterans who did everything they could for the Victory and remembering those who died on the battlefield has become our moral duty.

And today, the simple and great in their essence lines of Alexander Tvardovsky's poem "I was killed near Rzhev ..." dedicated to the participants of the bloody and brutal battle of the Great Patriotic War in the centre of the Soviet-German front line are astonishing. In the battles for Rzhev and the Rzhev Salient alone from October 1941 to March 1943, the Red Army lost 1,342,888 people, including wounded and missing in action. For the first time, I call out these terrible, tragic and far from complete figures collected from archive sources. I do it to honour the memory of the feat of known and nameless heroes, who for various reasons were undeservingly, and unfairly little talked about or not mentioned at all in the post-war years.

Let me cite another document. This is a report of February 1945 on reparation from Germany by the Allied Commission on Reparations headed by Ivan Maisky. The Commission's task was to define a formula according to which defeated Germany would have to pay for the damages sustained by the victor powers. The Commission concluded that "the number of soldier-days spent by Germany on the Soviet front is at least 10 times higher than on all other allied fronts. The Soviet front also had to handle four-fifths of German tanks and about two-thirds of German aircraft." On the whole, the USSR accounted for about 75 percent of all military efforts undertaken by

the Anti-Hitler Coalition. During the war period, the Red Army “ground up” 626 divisions of the Axis states, of which 508 were German.

On April 28, 1942, Franklin D. Roosevelt said in his address to the American nation: “These Russian forces have destroyed and are destroying more armed power of our enemies – troops, planes, tanks, and guns – than all the other United Nations put together.” Winston Churchill in his message to Joseph Stalin of September 27, 1944, wrote that “it is the Russian army that tore the guts out of the German military machine...”

Such an assessment has resonated throughout the world. Because these words are the great truth, which no one doubted then. Almost 27 million Soviet citizens lost their lives on the fronts, in German prisons, starved to death and were bombed, died in ghettos and furnaces of the Nazi death camps. The USSR lost one in seven of its citizens, the UK lost one in 127, and the USA lost one in 320. Unfortunately, this figure of the Soviet Union’s hardest and grievous losses is not exhaustive. The painstaking work should be continued to restore the names and fates of all who have perished – Red Army soldiers, partisans, underground fighters, prisoners of war and concentration camps, and civilians killed by the death squads. It is our duty. And special role here belongs to members of the search movement, military-patriotic

and volunteer associations, projects like the electronic database “Pamyat Naroda” (Memory of the People), which contains archival documents. And, surely, close international cooperation is needed in such a common humanitarian task.

The efforts of all countries and peoples who fought against a common enemy resulted in victory. The British army protected its homeland from invasion, fought the Nazis and their satellites in the Mediterranean and North Africa. American and British troops liberated Italy and opened the Second Front. The US dealt powerful and crushing strikes against the aggressor in the Pacific Ocean. We remember the tremendous sacrifices made by the Chinese people and their great role in defeating Japanese militarists. Let us not forget the fighters of Fighting France, who did not fall for the shameful capitulation and continued to fight against the Nazis.

We will also always be grateful for the assistance rendered by the Allies in providing the Red Army with munition, raw materials, food and equipment. And that help was significant—about 7 percent of the total military production of the Soviet Union.

The core of the Anti-Hitler Coalition began to take shape immediately after the attack on the Soviet Union where the United States and Britain unconditionally supported it in the

fight against Hitler's Germany. At the Tehran Conference in 1943, Stalin, Roosevelt and Churchill formed an alliance of great powers, agreed to elaborate coalition diplomacy and a joint strategy in the fight against a common deadly threat. The leaders of the Big Three had a clear understanding that the unification of industrial, resource and military capabilities of the USSR, the United States and the UK will give unchallenged supremacy over the enemy.

The Soviet Union fully fulfilled its obligations to its allies and always offered a helping hand. Thus, the Red Army supported the landing of the Anglo-American troops in Normandy by carrying out a large-scale Operation Bagration in Belorussia. In January 1945, having broken through to the Oder River, our soldiers put an end to the last powerful offensive of the Wehrmacht on the Western Front in the Ardennes. Three months after the victory over Germany, the USSR, in full accordance with the Yalta agreements, declared war on Japan and defeated the million-strong Kwantung Army.

Back in July 1941, the Soviet leadership declared that "the purpose of the war against fascist oppressors was not only the elimination of the threat looming over our country, but also help for all the peoples of Europe suffering under the yoke of German fascism." By mid-1944, the enemy was expelled from

virtually all of the Soviet territory. However, the enemy had to be finished off in its lair. And so the Red Army started its liberation mission in Europe. It saved entire nations from destruction and enslavement, and from the horror of the Holocaust. They were saved at the cost of hundreds of thousands of lives of Soviet soldiers.

It is also important not to forget about the enormous material assistance that the USSR provided to the liberated countries in eliminating the threat of hunger and in rebuilding their economies and infrastructure. That was being done at the time when ashes stretched for thousands of miles all the way from Brest to Moscow and the Volga. For instance, in May 1945, the Austrian government asked the USSR to provide assistance with food, as it “had no idea how to feed its population in the next seven weeks before the new harvest.” State Chancellor of the Provisional Government of the Austrian Republic Karl Renner described the consent of the Soviet leadership to send food as a saving act that the Austrians would never forget.

The Allies jointly established the International Military Tribunal to punish Nazi political and war criminals. Its decisions contained a clear legal qualification of crimes against humanity, such as genocide, ethnic and religious cleansing, anti-Semitism and xenophobia. Directly and unambiguously, the Nuremberg

Tribunal also condemned the accomplices of the Nazis, collaborators of various kinds.

This shameful phenomenon manifested itself in all European countries. Such figures as Pétain, Quisling, Vlasov, Bandera, their henchmen and followers—though they were disguised as fighters for national independence or freedom from communism—are traitors and butchers. In terms of inhumanity, they often exceeded their masters. In their desire to serve, as part of special punitive groups they willingly executed the most inhuman orders. They were responsible for such bloody events as the shootings of Babi Yar, the Volhynia massacre, burnt Khatyn, acts of destruction of Jews in Lithuania and Latvia.

Today as well, our position remains unchanged—there can be no excuse for the criminal acts of Nazi collaborators, there is no period of limitations for them. It is therefore bewildering that in certain countries those who are smirched with cooperation with the Nazis are suddenly equated with World War II veterans. I believe that it is unacceptable to equate liberators with occupants. And I can only regard the glorification of Nazi collaborators as a betrayal of the memory of our fathers and grandfathers. A betrayal of the ideals that united peoples in the fight against Nazism.

At that time, the leaders of the USSR, the United States, and the UK faced, without exaggeration, a historic task. Stalin, Roosevelt and Churchill represented the countries with different ideologies, state aspirations, interests, cultures, but they demonstrated great political will, rose above the contradictions and preferences and put the true interests of peace at the forefront. As a result, they were able to come to an agreement and achieve a solution from which all of humanity has benefited.

The victor powers left us a system that has become the quintessence of the intellectual and political quest of several centuries. A series of conferences—Tehran, Yalta, San Francisco and Potsdam—laid the foundation of a world that for 75 years had no global war, despite the sharpest contradictions.

Historical revisionism, the manifestations of which we now observe in the West, primarily with regard to the subject of the Second World War and its outcome, is dangerous because it grossly and cynically distorts the understanding of the principles of peaceful development, laid down at the Yalta and San Francisco conferences in 1945. The major historic achievement of Yalta and other decisions of that time is the agreement to create a mechanism that would allow the leading powers to remain within the framework of diplomacy in resolving their differences.

The twentieth century brought large-scale and comprehensive global conflicts, and in 1945, nuclear weapons capable of physically destroying the Earth also entered the scene. In other words, the settlement of disputes by force has become prohibitively dangerous. And the victors in the Second World War understood that. They understood and were aware of their own responsibility towards humanity.

The cautionary tale of the League of Nations was taken into account in 1945. The structure of the UN Security Council was developed in a way to make peace guarantees as concrete and effective as possible. That is how the institution of the permanent members of the Security Council and the right of the veto as their privilege and responsibility came into being.

What is the power of veto in the UN Security Council? To put it bluntly, it is the only reasonable alternative to a direct confrontation between major countries. It is a statement by one of the five powers that a decision is unacceptable to it and is contrary to its interests and its ideas about the right approach. And other countries, even if they do not agree, take this position as a given, abandoning any attempts to realise their unilateral efforts. It means that in one way or another it is necessary to seek compromises.

A new global confrontation started almost immediately after the end of the Second World War and was at times very fierce. And the fact that the Cold War did not grow into the Third World War has become a clear testimony of the effectiveness of the agreements concluded by the Big Three. The rules of conduct agreed upon during the creation of the United Nations made it possible to further minimise risks and keep confrontation under control.

Of course, we can see that the UN system currently experiences certain tension in its work and is not as effective as it could be. But the UN still performs its primary function. The principles of the UN Security Council are a unique mechanism for preventing a major war or a global conflict.

The calls that have been made quite often in recent years to abolish the power of veto, to deny special opportunities to permanent members of the Security Council are actually irresponsible. After all, if that happens, the United Nations would in essence become the League of Nations—a meeting for empty talk without any leverage on the world processes. How it ended is well known. That is why the victor powers approached the formation of the new system of the world order with utmost seriousness seeking to avoid repetition of mistakes made by their predecessors.

The creation of the modern system of international relations is one of the major outcomes of World War II. Even the most insurmountable contradictions—geopolitical, ideological, economic—do not prevent us from finding forms of peaceful coexistence and interaction, if there is the desire and will to do so. Today the world is going through quite a turbulent time. Everything is changing, from the global balance of power and influence to the social, economic and technological foundations of societies, nations and even continents. In the past epochs, shifts of such magnitude have almost never happened without major military conflicts. Without a power struggle to build a new global hierarchy. Thanks to the wisdom and farsightedness of the political figures of the Allied Powers, it was possible to create a system that has restrained from extreme manifestations of such objective competition, historically inherent in the world development.

It is a duty of ours—all those who take political responsibility and primarily representatives of the victor powers in the Second World War—to guarantee that this system is maintained and improved. Today, as in 1945, it is important to demonstrate political will and discuss the future together. Our colleagues—Mr. Xi Jinping, Mr. Macron, Mr. Trump and Mr. Johnson—supported the Russian initiative to hold a meeting of the leaders of the five

nuclear-weapon states, permanent members of the Security Council. We thank them for this and hope that such face-to-face meeting could take place as soon as possible.

What is our vision of the agenda for the upcoming summit ? First of all, in our opinion, it would be useful to discuss steps to develop collective principles in world affairs. To speak frankly about the issues of preserving peace, strengthening global and regional security, strategic arms control, about joint efforts in countering terrorism, extremism and other major challenges and threats.

A special item on the agenda of the meeting is the situation in the global economy. And above all, overcoming the economic crisis caused by the coronavirus pandemic. Our countries are taking unprecedented measures to protect the health and lives of people and to support citizens who have found themselves in difficult living situations. Our ability to work together and in concert, as real partners, will show how severe the impact of the pandemic will be, and how quickly the global economy will emerge from the recession. Moreover, it is unacceptable to turn the economy into an instrument of pressure and confrontation. Popular issues include environmental protection and combating climate change, as well as ensuring the security of the global information space.

The agenda proposed by Russia for the upcoming summit of the Five is extremely important and relevant both for our countries and for the entire world. And we have specific ideas and initiatives on all the items.

There can be no doubt that the summit of Russia, China, France, the United States, and the UK will play an important role in finding common answers to modern challenges and threats, and will demonstrate a common commitment to the spirit of alliance, to those high humanist ideals and values for which our fathers and grandfathers fought shoulder to shoulder.

Drawing on a shared historical memory, we can trust each other and must do so. That will serve as a solid basis for successful negotiations and concerted action for the sake of enhancing the stability and security on the planet, for the sake of prosperity and well-being of all states. Without exaggeration, it is our common duty and responsibility towards the entire world, towards the present and future generations.

Vladimir Putin serves as President of the Russian Federation.

Source: <http://en.kremlin.ru/events/president/news/63527>